

Zawiadomienie Komisji – Podręcznik przekazywania osób skazanych i kar pozbawienia wolności w Unii Europejskiej

(2019/C 403/02)

SPIS TRESCI

	<i>Strona</i>
Wykaz skrótów	5
PRZEDMOWA	6
WPROWADZENIE I OGÓLNY KONTEKST PRAWNY	6
1. Informacje ogólne	6
1.1. Główne cechy decyzji ramowej	7
1.1.1. Przekazanie wyroku i zaświadczenia	8
1.1.2. Zaświadczenie	8
1.1.3. Wyrok	8
1.1.4. Kara	8
1.1.5. Państwo wydające i państwo wykonujące	9
1.2. Zasada wzajemnego uznawania	9
1.3. Skutek prawny decyzji ramowych UE	9
1.4. Artykuł 267 TFUE: postępowanie prejudycjalne	10
CZĘŚĆ I: PRZEKAZYWANIE WYROKU I ZAŚWIADCZENIA	10
2. Wymogi dotyczące przekazywania	10
2.1. Zakres stosowania decyzji ramowej	10
2.1.1. Zakres podmiotowy:	10
2.1.2. Zakres przedmiotowy:	10
2.1.3. Ratione temporis:	11
2.2. Właściwe organy	11
2.3. Wybór państwa wykonującego	11
2.3.1. Scenariusze zgodnie z art. 4 ust. 1	11
2.3.2. Przekazanie do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka (art. 4 ust. 1 lit. a))	12
2.3.3. Przekazanie do państwa członkowskiego, do którego osoba skazana będzie deportowana (art. 4 ust. 1 lit. b))	12
2.3.4. Przekazanie do dowolnego innego państwa członkowskiego, które wyraża na nie zgodę (art. 4 ust. 1 lit. c))	12
2.4. Świadoma zgoda osoby skazanej	13
2.5. Zgoda państwa wykonującego	13
2.6. Stanowisko osoby skazanej	14
2.7. Ocena resocjalizacji	14
2.7.1. Państwo wydające musi uzyskać pewność	14
2.7.2. Konsultacje z państwem wykonującym w stosownych przypadkach	14

2.7.3. Definicja resocjalizacji	15
2.7.4. Warunki wykonywania kar	15
2.8. Wykaz 32 kategorii przestępstw dających podstawę do przekazania bez weryfikacji podwójnej karalności	15
2.9. Słabsze grupy społeczne: sprawcy nieletni i z zaburzeniami psychicznymi a przekazywanie środków związanych z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną	16
2.10. Uwzględnienie praw podstawowych przez państwo wydające	16
3. Procedura przekazania	17
3.1. Podmioty uprawnione do wszczęcia procedury	17
3.2. Procedura uzyskania stanowiska osoby skazanej	17
3.3. Powiadomienie osoby skazanej (art. 6 ust. 4 i formularz w załączniku II)	18
3.4. Dokumenty, które należy przesłać	18
3.4.1. Zaświadczenie	18
3.4.2. Wyrok	19
3.5. Przydatne informacje uzupełniające ze strony państwa wydającego	22
3.6. Przekazanie	22
3.7. Wniosek o udzielenie informacji w sprawie przepisów dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia	22
3.8. Wniosek o tymczasowe aresztowanie	23
3.9. Wycofanie zaświadczenia	23
CZĘŚĆ II: UZNANIE WYROKU I WYKONANIE KARY	24
4. Procedura uznania	24
4.1. Termin podjęcia decyzji w sprawie uznania a środki ochrony prawnej przeciwko decyzji o przekazaniu	24
4.2. Wniosek o tłumaczenie wyroku	24
4.3. Odroczenie	24
4.4. Tymczasowe aresztowanie	25
5. Decyzja o uznaniu i wykonaniu	25
5.1. Ogólny obowiązek uznania i wykonania	25
5.2. Zgoda państwa wykonującego	25
5.3. Wykaz 32 kategorii przestępstw, w przypadku których nie ma weryfikacji podwójnej karalności	25
5.4. Dostosowanie kary	26
5.5. Podstawy odmowy uznania i wykonania	27
5.5.1. Niekompletne lub niepoprawne zaświadczenie (art. 9 ust. 1 lit. a))	27
5.5.2. Niezgodność z kryteriami w zakresie przekazywania (art. 9 ust. 1 lit. b))	27
5.5.3. Zasada ne bis in idem (art. 9 ust. 1 lit. c))	27
5.5.4. Brak podwójnej karalności (art. 9 ust. 1 lit. d))	27
5.5.5. Wykonanie kary uległo przedawnieniu (art. 9 ust. 1 lit. e))	28
5.5.6. Immunitet zgodnie z prawem państwa wykonującego (art. 9 ust. 1 lit. f))	28
5.5.7. Wiek odpowiedzialności karnej (art. 9 ust. 1 lit. g))	28

5.5.8. Pozostała do odbycia część kary jest zbyt krótka (art. 9 ust. 1 lit. h))	28
5.5.9. Wyroki zaoczne (art. 9 ust. 1 lit. i))	28
5.5.10. Ściganie za przestępstwa popełnione przed przekazaniem (art. 9 ust. 1 lit. j))	29
5.5.11. Środek związany z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności (art. 9 ust. 1 lit. k))	30
5.5.12. Eksterytorialność (art. 9 ust. 1 lit. l))	30
5.6. Częściowe uznanie i wykonanie	30
6. Przekazanie osoby skazanej	30
6.1. Terminy fizycznego przekazania	30
6.2. Tranzyt przez inne państwo członkowskie	30
6.3. Koszty przekazania	31
6.4. Dokumenty podróży	31
7. Wykonanie kary	31
7.1. Prawo regulujące wykonanie	31
7.2. Zaliczenie okresu pozbawienia wolności na poczet kary	31
7.3. Przedterminowe lub warunkowe zwolnienie	31
7.4. Amnestia, ułaskawienie	31
7.5. Rewizja wyroku	32
7.6. Prawo do wykonania wyroku	32
7.7. Obowiązki dotyczące komunikacji i informacji	32
8. Zasada specjalności	32
CZĘŚĆ III POZSTAŁE KWESTIE	33
9. Komunikacja między właściwymi organami na poszczególnych etapach procedury	33
10. Stosunek do innych umów	34
11. Powiązania z innymi instrumentami dotyczącymi współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych	34
11.1. Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania	34
11.2. Inne instrumenty	35
11.2.1. Dyrektywa 2012/29/UE o prawach ofiar	35
11.2.2. Decyzja ramowa 2008/947/WSiSW o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie zawieszenia i kar alternatywnych	35
ZAŁĄCZNIK I – Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW, nieoficjalna wersja skonsolidowana	37
ZAŁĄCZNIK II – Zaświadczenie do celów przekazania	52
ZAŁĄCZNIK III – Powiadomienie osoby skazanej	58
ZAŁĄCZNIK IV – Schemat decyzji ramowej 2008/909/WSiSW	59
ZAŁĄCZNIK V – Źródła informacji	60
ZAŁĄCZNIK VI – Wykaz wyroków Trybunału Sprawiedliwości dotyczących decyzji ramowej 2008/909/WSiSW	61
ZAŁĄCZNIK VII – Wykaz wyroków Trybunału Sprawiedliwości dotyczących decyzji ramowej 2002/584	62

Wykaz skrótów

konwencja z Schengen	Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 19 czerwca 1990 r.
ENA	Europejski nakaz aresztowania
EKPC	Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności
ETPC	Europejski Trybunał Praw Człowieka
EJN	Europejska Sieć Sądowa w sprawach karnych
EuroPris	Europejska Organizacja Służby Więziennej i Kuratorskiej
Decyzja ramowa 2002/584	Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi
Decyzja ramowa	Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej
Decyzja ramowa 2008/947	Decyzja ramowa Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych
Decyzja ramowa 2009/299	Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie
TUE	Traktat o Unii Europejskiej
TFUE	Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
dyrektywa o prawach ofiar	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW
konwencja RE z 1983 r.	Konwencja Rady Europy o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r.
Protokół dodatkowy RE z 1997 r.	Protokół dodatkowy do Konwencji Rady Europy o przekazywaniu osób skazanych z dnia 18 grudnia 1997 r.

Zastrzeżenie prawne:

Niniejszy podręcznik nie jest prawnie wiążący ani nie ma charakteru wyczerpującego. Pozostaje on bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów prawa Unii oraz jego dalszego rozwoju. Pozostaje on również bez uszczerbku dla oficjalnej wykładni prawa Unii, której może dokonać Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

PRZEDMOWA

Niniejszy podręcznik ma zapewnić państwom członkowskim i wyznaczonym przez nie właściwym organom praktyczne wytyczne dotyczące stosowania decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. (zwanej dalej „decyzją ramową”), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. dotyczącą orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie ⁽¹⁾ (zwaną dalej „decyzją ramową 2009/299”). Datę wdrożenia decyzji ramowej wyznaczono na 5 grudnia 2011 r. Przy sporządzaniu niniejszego podręcznika Komisja wzięła pod uwagę opinie wyrażone przez praktyków w trakcie licznych posiedzeń ekspertów zorganizowanych we współpracy z Europejską Organizacją Służby Więziennej i Kuratorskiej (zwaną dalej „EuroPris”), podczas których uczestnicy wymieniali informacje na temat wyzwań i przeszkód we wdrażaniu tego instrumentu oraz przekazywania osób skazanych w praktyce ⁽²⁾. Ponadto projekt dokumentu skonsultowano z ekspertami zaproszonymi przez Komisję. W dniu 5 lutego 2014 r. opublikowano sprawozdanie z wdrażania decyzji ramowej ⁽³⁾.

Podręcznik jest dostępny pod adresem: <https://e-justice.europa.eu> oraz na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej ⁽⁴⁾ we wszystkich językach urzędowych Unii.

Informacje dotyczące wdrażania przedmiotowej decyzji ramowej oraz oświadczenia złożone przez poszczególne państwa członkowskie można znaleźć na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej ⁽⁵⁾.

Cennym dokumentem zawierającym praktyczne wskazówki jest „Podręcznik praktyczny EuroPris dotyczący przekazywania osób skazanych” ⁽⁶⁾.

Zgodnie z art. 3 decyzji Rady 2002/187/WSiSW jednym z celów Eurojustu jest usprawnianie wykonywania wniosków i decyzji dotyczących współpracy wymiarów sprawiedliwości, w tym wniosków i decyzji opartych na instrumentach służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania. Eurojust może zatem działać jako organ ułatwiający i koordynujący w sprawach dotyczących przekazywania więźniów ⁽⁷⁾.

Informacje zamieszczone w niniejszym podręczniku są aktualne do dnia 1 lipca 2019 r.

WPROWADZENIE I OGÓLNY KONTEKST PRAWNY

1. Informacje ogólne

Stosunki między wymiarami sprawiedliwości państw członkowskich opierają się na wzajemnym zaufaniu do systemów prawnych innych państw członkowskich, które umożliwia uznanie przez państwo wykonujące decyzji podjętych przez organy państwa wydającego, przy jedynie ograniczonych możliwościach sprzeciwienia się takiemu uznaniu.

W ostatnich dziesięcioleciach państwa członkowskie zaczęły coraz częściej skazywać obywateli innych państw członkowskich UE na karę pozbawienia wolności lub inne środki polegające na pozbawieniu wolności ⁽⁸⁾. Najnowsze dostępne dane liczbowe wskazują ⁽⁹⁾, że odsetek obywateli innych państw członkowskich UE w ogólnej liczbie więźniów na państwo członkowskie waha się od 0,3 % (PL i RO) do 39,4 % (LU). Niektórzy więźniowie mają miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim, w którym odbywają karę pozbawienia wolności. Część z nich może jednak zostać deportowana po odbyciu kary.

Dla wielu skazanych obywateli państw członkowskich UE wykonanie kary w państwie członkowskim skazania może nie być najlepszym rozwiązaniem z punktu widzenia ich resocjalizacji.

Decyzja ramowa zwiększa możliwości w zakresie przekazania skazanego cudzoziemca do innego państwa członkowskiego UE w celu zwiększenia szansy na jego resocjalizację.

Decyzja ramowa ma zastosowanie do wszystkich obywateli Unii i obywateli państw trzecich przebywających na terytorium państwa członkowskiego UE. W odniesieniu do cudzoziemców, którzy nie mają miejsca pobytu na terenie państwa członkowskiego UE, mają jednak zastosowanie inne międzynarodowe instrumenty współpracy wymiarów sprawiedliwości, takie jak Konwencja Rady Europy o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. (zwaną dalej „konwencją RE z 1983 r.”) oraz protokół dodatkowy do tej konwencji z dnia

⁽¹⁾ Decyzją ramową 2009/299 zmieniono decyzję ramową, zastępując podstawę odmowy dotyczącą braku osobistego stawiennictwa na rozprawie. Przepisy te dotyczą sytuacji, w których wykonujący organ sądowy otrzymał wniosek dotyczący wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyniku postępowania prowadzonego w wydającym państwie członkowskim pod nieobecność danej osoby. Niniejszy podręcznik zawiera skonsolidowaną wersję decyzji ramowej oraz zaświadczenie, z uwzględnieniem wyżej wymienionych zmian.

⁽²⁾ Zob. www.europris.org.

⁽³⁾ COM(2014) 57 final z 5 lutego 2014, s. 5.

⁽⁴⁾ https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Home.aspx?l=PL&

⁽⁵⁾ https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Library_StatusOfImpByCat.aspx?l=PL&CategoryId=36

⁽⁶⁾ EuroPris Resource Book on the Transfer of Sentenced Prisoners, <https://www.europris.org/file/europris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>.

⁽⁷⁾ Art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) oraz zastąpienia i uchylecia decyzji Rady 2002/187/WSiSW (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 138), które stosuje się od dnia 12 grudnia 2019 r.

⁽⁸⁾ Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przystępczości, *Handbook on the International Transfer of Sentenced Persons* (Podręcznik na temat międzynarodowego przekazywania osób skazanych), 2012, s. 1, dostępny na stronie internetowej: http://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/11-88322_ebook.pdf.

⁽⁹⁾ Zob. *Roczne statystyki penitencjarne Rady Europy*, SPACE I – Prison Populations Survey 2018 (badanie dotyczące populacji więźniów z 2018 r.). Statystyki są dostępne na stronie internetowej: http://wp.unil.ch/space/files/2019/04/FinalReportSPACEI2018_190402.pdf.

18 grudnia 1997 r. (zwany dalej „protokołem dodatkowym z 1997 r.”) ⁽¹⁰⁾.

Konwencja RE z 1983 r. zapewniała również początkowe rozwiązanie mające na celu ułatwienie przekazywania osób skazanych między państwami w obrębie UE. Od dnia 5 grudnia 2011 r. w państwach członkowskich UE konwencję RE z 1983 r. oraz protokół dodatkowy z 1997 r. zastąpiła jednak decyzja ramowa.

Jedną z głównych zmian wprowadzonych w decyzji ramowej w porównaniu z konwencją RE z 1983 r. jest przejście na obowiązkowy system przekazywania więźniów w określonych sytuacjach, przy jednoczesnym stworzeniu znacznie szerszych niż dotychczas możliwości ich przekazywania. Konieczność wyrażenia zgody na każde przekazanie przez oba państwa i osobę zainteresowaną faktycznie powodowała trudności w stosowaniu konwencji RE z 1983 r. Aby rozwiązać ten problem, państwa członkowskie strefy Schengen już wcześniej postanowiły uzupełnić konwencję RE z 1983 r. przez dodanie możliwości „przymusowego przekazania”. Zgodnie z art. 67–69 konwencji wykonawczej do układu z Schengen, podpisanej w 1990 r. (zwanej dalej „konwencją z Schengen”) zgoda osoby fizycznej na wykonanie wyroku w państwie, którego ta osoba jest obywatelem, nie jest konieczna, jeżeli osoba taka uniknęła wykonania kary lub środka zabezpieczającego przez ucieczkę do tego państwa. Tę innowację w konwencji z Schengen powtórzono w protokole dodatkowym z 1997 r. do konwencji RE z 1983 r.

Konwencja RE z 1983 r. oraz decyzja ramowa miały początkowo ułatwiać resocjalizację więźniów przez umożliwienie cudzoziemcom skazanym za popełnienie przestępstwa odbycie kary w innym państwie członkowskim.

W obecnym kształcie decyzja ramowa ma zastosowanie do przekazywania więźniów, którzy nadal odbywają karę, a zatem nie dotyczy kwestii deportacji sprawców, którzy odbyli karę i w związku z tym nie podlegają już postępowaniu karnemu. Decyzję ramową należy jednak stosować zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami Unii, m. in. dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich. Art. 28 tej dyrektywy stanowi, że obywatele Unii mogą być deportowani z innego państwa członkowskiego jedynie ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego.

1.1. Główne cechy decyzji ramowej

Decyzja ramowa określa, w jakich sytuacjach i w jaki sposób państwa członkowskie UE współpracują w zakresie uznawania wyroków i wykonywania kar orzeczonych przez inne państwo członkowskie w celu ułatwienia resocjalizacji osoby skazanej. Instrument ten ma na celu zwiększenie skuteczności współpracy w porównaniu z konwencją RE z 1983 r. przez zastosowanie zasady wzajemnego uznawania, która wymaga od państw członkowskich wzajemnego zaufania do wydawanych w nich orzeczeń sądowych. W związku z tym w decyzji ramowej przyjęto odmienne podejście do niektórych podstawowych cech konwencji RE z 1983 r.:

- W decyzji ramowej nakłada się zasadniczo obowiązek przyjmowania wniosków o przekazanie w dwóch sytuacjach. Państwo wydające nie ma jednak obowiązku przekazania wyroku w celu umożliwienia jego uznania i wykonania w innym państwie członkowskim.
- Przekazania osoby skazanej można odmówić wyłącznie w oparciu o ograniczoną liczbę podstaw odmowy uznania lub wykonania.
- Decyzja ramowa ogranicza sytuacje, w których zgoda osoby skazanej jest wymagana. Zgoda taka nie była wymagana już na podstawie protokołu dodatkowego RE z 1997 r. w przypadku wniosku o przekazanie do państwa, do którego dana osoba uciekła ⁽¹¹⁾, lub gdy osoba skazana podlegała nakazowi wydalenia lub deportacji do państwa wezwanego ⁽¹²⁾. Oprócz tych dwóch odstępstw w decyzji ramowej przewidziano trzecie odstępstwo dotyczące wniosku o przekazanie do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka.

⁽¹⁰⁾ Zarówno konwencja RE z 1983 r., jak i protokół dodatkowy z 1997 r. są dostępne na stronie: <http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/112.htm>.

⁽¹¹⁾ Por. art. 2 ust. 3 protokołu dodatkowego RE z 1997 r.

⁽¹²⁾ Por. art. 3 ust. 1 protokołu dodatkowego RE z 1997 r.

- Tradycyjny wymóg weryfikacji podwójnej karalności ⁽¹³⁾ zniesiono w odniesieniu do wykazu 32 przestępstw (z zastrzeżeniem jednak możliwości utrzymania jej przez państwa członkowskie ⁽¹⁴⁾).
- Instrument określa jasne ramy czasowe procedury.
- Decyzja ramowa przewiduje dalsze wykonywanie kary orzeczonej przez państwo wydające, przy ograniczonych i bardzo rygorystycznie określonych możliwościach dostosowania przez państwo wykonujące. Państwo wydające podejmuje ostateczną decyzję w sprawie przekazania, jeżeli uzna dostosowanie kary i warunków jej wykonywania za zadowalające.

1.1.1. Przekazanie wyroku i zaświadczenia

Przekazanie wyroku i zaświadczenia może nastąpić, jeżeli właściwy organ państwa wydającego – w stosownych przypadkach po konsultacji z właściwym organem państwa wykonującego – uzyskał pewność, że przekazanie kary i jej wykonanie przez państwo wykonujące będzie miało na celu ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej (art. 4 ust. 2).

1.1.2. Zaświadczenie

Państwo wydające przekazuje wyrok do państwa członkowskiego, do którego przekazuje osobę skazaną, tj. do państwa wykonującego (art. 4 ust. 1). Aby przyspieszyć ten proces, do wyroku dołącza się standardowe zaświadczenie, które zawiera informacje potrzebne do dokonania przekazania (art. 4 i 5, zob. załącznik I do decyzji ramowej).

Zaświadczenie należy wypełnić we właściwy sposób i musi ono odpowiadać wyrokowi. Zaświadczenie musi być podpisane, a jego treść poświadczona jako zgodna z prawdą przez właściwy organ państwa wydającego.

Należy je przetłumaczyć na język urzędowy lub – gdy stosuje się więcej języków urzędowych – jeden z języków urzędowych państwa wykonującego (art. 23 ust. 1). Każde państwo członkowskie może jednak złożyć w Sekretariacie Generalnym Rady oświadczenie, że będzie przyjmowało tłumaczenia na jeden język urzędowy Unii Europejskiej lub większą liczbę takich języków.

W przypadku niezpełnienia jakiegokolwiek z rubryk zaświadczenia lub braku szczegółowych informacji może wystąpić sytuacja, w której państwo wykonujące nie będzie posiadać informacji wystarczających do podjęcia decyzji w sprawie przekazania i będzie musiało zwrócić się do państwa wydającego o udzielenie dalszych informacji, co spowoduje opóźnienie procesu (zob. art. 9 ust. 1 lit. a)).

Standardowe zaświadczenia są dostępne we wszystkich językach urzędowych UE. Oświadczenia dotyczące języków akceptowanych przez państwa członkowskie można znaleźć na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej ⁽¹⁵⁾.

Decyzja ramowa zawiera pewne definicje (na podstawie art. 1 lit. a)–d)), które mogą wymagać dodatkowych wyjaśnień. W poniższych akapitach przedstawiono istotną terminologię używaną w tym instrumencie.

1.1.3. Wyrok

„Wyrok” oznacza „prawomocne orzeczenie lub nakaz sądu państwa wydającego nakładające karę na osobę fizyczną”. Decyzja ramowa zawiera wymóg, aby wyrok lub nakaz sądu, który ma zostać przekazany, stanowił prawomocne orzeczenie (art. 1 lit. a)), tj. by wyczerpano wszystkie krajowe możliwości odwołania się od orzeczenia lub by upłynęły terminy zastosowania takich środków odwoławczych ⁽¹⁶⁾.

1.1.4. Kara

„Kara” oznacza karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności orzeczone za przestępstwo na czas określony lub nieokreślony na podstawie przeprowadzonego postępowania karnego (art. 1 lit. b)).

⁽¹³⁾ Por. art. 3 ust. 1 lit. e) konwencji RE z 1983 r.

⁽¹⁴⁾ Wiele państw członkowskich nadal przeprowadza weryfikację podwójnej karalności, zob. oświadczenia na podstawie art. 7 ust. 4 złożone przez: AT, CZ, DE, FR, HR, HU, IE, LT, LV, NL, PL, RO oraz SI.

⁽¹⁵⁾ Strona ta jest dostępna pod adresem:
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?l=PL&Id=36>

⁽¹⁶⁾ Zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 stycznia 2017 r., van Vemde, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37. W tej sprawie Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że pojęcie „wyrok” należy rozumieć jako autonomiczne i jednolite pojęcie prawa Unii oraz że dotyczy ono orzeczenia, które zapadło w toku postępowania karnego i które spowodowało, że skazanie danej osoby stało się prawomocne (pkt 23–27).

W art. 3 ust. 3 stwierdzono, że decyzja ramowa ma zastosowanie wyłącznie do uznawania wyroków oraz wykonywania kar w rozumieniu decyzji ramowej. Przekazania wyroku nie uniemożliwia fakt, że oprócz kary postanowiono o karze pieniężnej lub konfiskacie, która to kara pieniężna nie została jeszcze uiszczona, a konfiskata wykonana. Wzajemne uznawanie decyzji o nałożeniu kar pieniężnych i nakazów konfiskaty nie jest objęte zakresem decyzji ramowej, lecz innych instrumentów, takich jak decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW⁽¹⁷⁾ w sprawie transgranicznego wykonywania kar o charakterze pieniężnym oraz decyzja ramowa 2006/783/WSiSW⁽¹⁸⁾ w sprawie konfiskat.

1.1.5. Państwo wydające i państwo wykonujące

W decyzji ramowej pojęcie „państwo wydające” oznacza „państwo członkowskie, w którym został wydany wyrok”, zaś „państwo wykonujące” – „państwo członkowskie, do którego został przekazany wyrok w celu jego uznania i wykonania” (art. 1 lit. c) i d)).

1.2. Zasada wzajemnego uznawania

Po tym jak zasadę wzajemnego uznawania uznano za podstawę współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, zastosowano ją także jako podstawę przyjęcia decyzji ramowej w 2008 r.⁽¹⁹⁾

Zasada ta oznacza, że państwo członkowskie musi uznawać i wykonywać orzeczenia sądowe w sprawach karnych wydane przez inne państwo członkowskie, z wyjątkiem przypadków, w których zastosowanie ma jedna z wyczerpujących podstaw odmowy, i opiera się na wysokim poziomie „wzajemnego zaufania” państw członkowskich UE.

Pojęcie wzajemnego zaufania opiera się na założeniu, że wszystkie państwa członkowskie UE w pełni przestrzegają zasad wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz praworządności.

1.3. Skutek prawny decyzji ramowych UE

Zgodnie z ich podstawą prawną (art. 34 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej, zwanego dalej „TUE”, w wersji mającej zastosowanie przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony) decyzje ramowe wiążą państwa członkowskie w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawiają jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków; decyzje ramowe nie wywołują skutku bezpośredniego. Decyzja ramowa nie została uchylona, unieważniona ani zmieniona na mocy Traktatu z Lizbony (jak określono w art. 9 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych przyjętego w chwili wejścia w życie Traktatu z Lizbony). W związku z tym jej charakter nie zmienił się, a w szczególności nie wywołuje ona żadnego skutku bezpośredniego⁽²⁰⁾.

Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wyraźnie wynika jednak, że wiążący charakter decyzji ramowej powoduje powstanie po stronie organów krajowych, w tym sądów krajowych, obowiązku dokonywania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii przez uwzględnienie wszystkich przepisów prawa krajowego i stosowanie metod wykładni. Stosując prawo krajowe, sądy krajowe zobowiązane są dokonywać jego wykładni w miarę możliwości w świetle brzmienia i celu decyzji ramowej, tak aby osiągnąć przewidziany w niej skutek. Ten wymóg dokonywania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii jest bowiem nierozdzielnie związany z systemem Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), gdyż zezwala sądom krajowym na zapewnienie, w ramach ich właściwości, pełnej skuteczności prawa Unii przy rozpoznawaniu zawisłych przed nimi sporów⁽²¹⁾.

⁽¹⁷⁾ Decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, Dz.U. L 76 z 22.3.2005, s. 16.

⁽¹⁸⁾ Decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty, Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 59. Tę decyzję ramową zastąpiono rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1805 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, Dz.U. L 303/1 z 28.11.2018, które będzie miało zastosowanie od dnia 19 grudnia 2020 r.

⁽¹⁹⁾ Zasadę wzajemnego uznawania zatwierdzono w konkluzjach z posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere z 15 i 16 października 1999 r., a następnie potwierdzono w programie haskim z 4 i 5 listopada 2004 r. na rzecz wzmocnienia wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej.

⁽²⁰⁾ wyrok Trybunału Sprawiedliwości (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r., Ognyanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, pkt 56;

⁽²¹⁾ Zob. chronologicznie wyrok Trybunału Sprawiedliwości (wielka izba) z dnia 16 czerwca 2005 r., Pupino, C-105/03, ECLI:EU:C:2005:386, pkt 33–34; wyrok Trybunału Sprawiedliwości (wielka izba) z dnia 5 września 2012 r., Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517, pkt 53; wyrok Trybunału Sprawiedliwości (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r., Ognyanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, pkt 56; Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 czerwca 2017 r., Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, pkt 46.

Oczywiście zasada wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii podlega pewnym ograniczeniom. Tak więc spoczywający na sądzie krajowym obowiązek uwzględnienia treści decyzji ramowej przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu odpowiednich przepisów prawa krajowego podlega ograniczeniom wynikającym z ogólnych zasad prawa, w tym w szczególności z zasady pewności prawa i niedziałania prawa wstecz. Zasady te stoją na przeszkodzie w szczególności wykładni prowadzącej do tego, że na podstawie samej decyzji ramowej, w braku ustawy wprowadzającej ją w życie, nastąpiłoby ustalenie bądź zaostrzenie odpowiedzialności karnej osób naruszających przepisy prawa karnego. Poza tym zasada wykładni zgodnej z prawem Unii nie może służyć jako podstawa dla wykładni prawa krajowego *contra legem* ⁽²²⁾.

Wymóg dokonywania wykładni zgodnej z prawem Unii obejmuje jednak konieczność zmiany utrwalonego orzecznictwa przez sądy krajowe, w tym sądy orzekające w ostatniej instancji, jeżeli opiera się ono na wykładni prawa krajowego, której nie da się pogodzić z celami decyzji ramowej. Do właściwego sądu należy zatem zapewnienie pełnej skuteczności decyzji ramowej, w razie potrzeby z odstępniem z urzędu od stosowania wykładni przyjętej przez Sąd Najwyższy, jeśli wykładnia ta jest niezgodna z prawem Unii ⁽²³⁾.

1.4. Artykuł 267 TFUE: postępowanie prejudycjalne

Trybunał Sprawiedliwości może dokonywać wykładni decyzji ramowych podobnie jak każdego innego aktu prawa Unii. W obszarze współpracy policji i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych wszystkie sądy państw członkowskich mogą, poczynając od dnia 1 grudnia 2014 r., w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. To do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem. Postępowanie prejudycjalne stanowi postępowanie nieprocesowe, które z założenia ma umożliwić Trybunałowi Sprawiedliwości udzielanie wskazówek sądom krajowym w zakresie wykładni prawa Unii, tak aby mogły je prawidłowo stosować.

Omówienie zasadniczych cech postępowania prejudycjalnego można znaleźć w sporządzonych przez Trybunał Sprawiedliwości zaleceniach dla sądów krajowych dotyczących składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym ⁽²⁴⁾.

W 2017 r. przeciętny czas rozpatrywania spraw prejudycjalnych wynosił mniej niż 16 miesięcy ⁽²⁵⁾. Dla osoby zatrzymanej może to być długo ⁽²⁶⁾. W związku z tym od 2008 r. Trybunał Sprawiedliwości stosuje pilny tryb prejudycjalny (PPU, fr. *procédure préjudicielle d'urgence*). W 2017 r. przeciętny czas rozpatrywania spraw w tym trybie wynosił zaledwie 2,9 miesiąca ⁽²⁷⁾.

CZĘŚĆ I: PRZEKAZYWANIE WYROKU I ZAŚWIADCZENIA

2. Wymogi dotyczące przekazywania

2.1. Zakres stosowania decyzji ramowej

2.1.1. Zakres podmiotowy

Uznanie wyroku i wykonanie kary stosuje się do wszystkich obywateli Unii oraz obywateli państw trzecich przebywających w państwie wydającym albo wykonującym (art. 3 ust. 2).

2.1.2. Zakres przedmiotowy

Decyzja ramowa obejmuje karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności orzeczone za przestępstwo na czas określony lub nieokreślony na podstawie przeprowadzonego postępowania karnego, co ma na celu ułatwienie resocjalizacji (art. 1 lit. b)).

Jak jasno wynika z definicji, na podstawie decyzji ramowej może zostać przekazany każdy wyrok wydany w następstwie postępowania karnego w związku z przestępstwem i skutkujący pozbawieniem wolności. Oznacza to, że definicja stosowana w tym instrumencie obejmuje orzeczenia nakazujące przymusowe umieszczenie sprawcy w zakładzie zamkniętym w następstwie stwierdzenia całkowitego lub częściowego braku odpowiedzialności karnej sprawcy z powodu zaburzeń psychicznych (zob. motyw 20).

⁽²²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 czerwca 2017 r., Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, pkt 32–33 (i przytoczone tam orzecznictwo).

⁽²³⁾ wyrok Trybunału Sprawiedliwości (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r., Ognyanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, pkt 70;

⁽²⁴⁾ Dz.U. C 257 z 20.7.2018, s. 1.

⁽²⁵⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-06/ra_2017_pl_web.pdf, s. 13.

⁽²⁶⁾ W tym kontekście należy zauważyć, że zgodnie z art. 267 TFUE jeżeli pytanie związane z prawem Unii jest podniesione w sprawie zawieszłej przed sądem krajowym państwa członkowskiego dotyczącej osoby pozbawionej wolności, Trybunał stanowi w jak najkrótszym terminie.

⁽²⁷⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-06/ra_2017_pl_web.pdf

Ponadto decyzja ramowa obejmuje tzw. kary łączne, tj. gdy organ sądowy uznał za niezbędne nałożenie środka polegającego na pozbawieniu wolności w połączeniu z innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności, takim jak przymusowe leczenie psychiatryczne.

2.1.3. Ratione temporis

Decyzję ramową stosuje się od dnia 5 grudnia 2011 r. (art. 26).

Wnioski o przekazanie otrzymane przed dniem 5 grudnia 2011 r. podlegają obowiązującym instrumentom prawnym dotyczącym przekazywania osób skazanych. Wnioski otrzymane po tej dacie podlegają przepisom przyjętym przez państwa członkowskie zgodnie z przedmiotową decyzją ramową (art. 28 ust. 1).

Państwa członkowskie mogły jednak – w dniu przyjęcia decyzji ramowej – złożyć oświadczenie, że w przypadku prawomocnych wyroków wydanych przed określoną datą (która nie może być późniejsza niż 5 grudnia 2011 r.) będą nadal stosowały istniejące instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych (art. 28 ust. 2). Przyjęcie decyzji ramowej nastąpiło dnia 27 listopada 2008 r.

Oświadczenia takie złożyły cztery państwa członkowskie (Irlandia, Malta, Niderlandy ⁽²⁸⁾ oraz Polska). Wymienione państwa członkowskie dokonały tego jednak po przyjęciu przedmiotowej decyzji ramowej, tj. po dniu 27 listopada 2008 r. Zdaniem Komisji te oświadczenia są zatem nieważne, a państwa członkowskie powinny niezwłocznie usunąć ograniczenie czasowe ze swojego ustawodawstwa ⁽²⁹⁾.

2.2. Właściwe organy

Głównymi podmiotami zapewniającymi współpracę w ramach decyzji ramowej są właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego. Państwa członkowskie mają swobodę wyznaczania właściwego organu lub organów zgodnie z prawem krajowym, zarówno gdy działają w charakterze państwa wydającego, jak i państwa wykonującego (art. 2).

Warto zauważyć, że decyzja ramowa nie ogranicza definicji pojęcia „właściwego organu” do organu sądowego, pozostawiając państwom członkowskim swobodę wyboru właściwego organu uznanego za najodpowiedniejszy do rozpatrzenia procedur przewidzianych w tym instrumencie. W niektórych państwach członkowskich zadania te powierzono Ministerstwu Sprawiedliwości, podczas gdy w innych przekazano je organom sądowym lub quasi-sądowym. Państwa członkowskie mają obowiązek informowania Sekretariatu Generalnego Rady, który jest odpowiedzialny za udostępnianie tych informacji (art. 2) ⁽³⁰⁾.

Niektóre państwa członkowskie zaakceptowały system jurysdykcji zdecentralizowanej, co oznacza, że wszystkie sądy wyznaczono jako właściwe organy. Może to prowadzić do trudności w identyfikacji odpowiedniego organu oraz do odmiennych podejść w ramach jednego i tego samego państwa członkowskiego. Niektóre państwa członkowskie zaradziły temu przez wyznaczenie organu centralnego obsługującego napływające wnioski ⁽³¹⁾.

2.3. Wybór państwa wykonującego

2.3.1. Scenariusze zgodnie z art. 4 ust. 1

Art. 4 ust. 1 decyzji ramowej przewiduje możliwość przekazania wyroku i zaświadczenia do:

— państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka,

lub

— państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, ale w którym nie mieszka, i do którego będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji,

⁽²⁸⁾ Niderlandy wycofały jednak to oświadczenie ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2018 r.

⁽²⁹⁾ Takie podejście podziela rzecznik generalny Bot, który w sprawie van Vemde stwierdził, że „oświadczenie Królestwa Niderlandów nie zostało skutecznie złożone, bowiem przedstawiono je po terminie” (opinia wydana dnia 12 października 2016 r. w sprawie C-582/15, ECLI:EU:C:2016:766, pkt 26). Trybunał zasugerował zastosowanie ścisłej wykładni terminu, tak aby „zagwarantować realizację celu decyzji ramowej” (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 stycznia 2017 r., van Vemde, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37, pkt 31). Zob. również wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 czerwca 2019 r. w sprawie C-573/17, Daniel Adam Popławski.

⁽³⁰⁾ Najnowsze informacje można znaleźć na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/lib-categories.aspx?l=PL&Id=36>.

⁽³¹⁾ Informacje na temat danych kontaktowych właściwych organów wykonujących można znaleźć w atlasie sądowym na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/AtlasChooseCountry/PL/>.

lub

- *dowolnego innego państwa członkowskiego, którego właściwy organ zgadza się na przekazanie wyroku i zaświadczenia, z zastrzeżeniem zgody osoby skazanej, gdy jest ona wymagana (zob. art. 4 ust. 3 w związku z art. 4 ust. 6 i art. 4 ust. 7 oraz art. 6).*

2.3.2. Przekazanie do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka (art. 4 ust. 1 lit. a))

Ustalenie, gdzie osoba mieszka do celów art. 4 ust. 1 lit. a), stanowi ważny aspekt prawidłowego stosowania decyzji ramowej i jest bezpośrednio powiązane z obowiązkowym charakterem tego przepisu. W razie niespełnienia tego warunku proces przekazania kary często będzie wymagał zgody osoby skazanej (zob. opisane poniżej pozostałe sytuacje, w których zgoda nie jest wymagana).

Pojęcie „państwa, w którym osoba skazana mieszka” bardziej szczegółowo wyjaśniono w motywie 17. Zgodnie z tym motywem państwo, w którym osoba mieszka, oznacza to miejsce, z którym osoba ta jest związana poprzez zwykle miejsce pobytu i poprzez takie elementy, jak rodzina oraz więzi społeczne i zawodowe ⁽³²⁾.

Źródłem inspiracji może być wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Kozłowski. W kontekście decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽³³⁾ (zwanej dalej „decyzją ramową 2002/584”) Trybunał orzekł, że ustalenie istnienia więzi osoby z państwem wykonującym należy oprzeć na całościowej ocenie „kilku obiektywnych elementów charakteryzujących sytuację, w której znajduje się ta osoba, wśród których znajdują się w szczególności długość, charakter i warunki pobytu osoby, której nakaz dotyczy, a także więzi rodzinne i ekonomiczne, które utrzymuje ona z państwem członkowskim wykonania nakazu” ⁽³⁴⁾. Ponadto Trybunał orzekł, że pojęcie „ma miejsce zamieszkania” oznacza, że dana osoba ustanowiła rzeczywiste miejsce zamieszkania w danym państwie, a „przebywa” w nim, jeżeli w następstwie odpowiednio długiego trwałego pobytu w tym państwie stworzyła z nim więzi porównywalne do tych, które są wynikiem posiadania w nim miejsca zamieszkania ⁽³⁵⁾.

2.3.3. Przekazanie do państwa członkowskiego, do którego osoba skazana będzie deportowana (art. 4 ust. 1 lit. b))

Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b) wyrok i oświadczenie można także przekazać do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, ale w którym nie mieszka, i do którego będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary. Aby przepis ten miał zastosowanie, nakaz o wydaleniu lub deportacji musi stanowić część wyroku lub decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku.

2.3.4. Przekazanie do dowolnego innego państwa członkowskiego, które wyraża na nie zgodę (art. 4 ust. 1 lit. c))

Trzecia sytuacja objęta zakresem stosowania decyzji ramowej (art. 4 ust. 1 lit. c)) ma zastosowanie, gdy państwo wydające zamierza przekazać wyrok i zaświadczenie do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie obywatelstwa, w którym dana osoba mieszka lub do którego dana osoba zostanie deportowana na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji. Może to być na przykład państwo członkowskie, w którym osoba skazana ma miejsce zamieszkania lub studiuje, lub też państwo członkowskie, którego dana osoba jest obywatelem, ale w którym nie mieszka ani do którego nie będzie deportowana.

W takiej sytuacji wymagana jest uprzednia zgoda państwa wykonującego (art. 4 ust. 1 lit. c)), a przeprowadzenie konsultacji z właściwymi organami jest obowiązkowe (art. 4 ust. 3). Właściwe organy powinny uwzględnić takie czynniki, jak na przykład czas trwania pobytu lub powiązania z państwem wykonującym. W przypadkach gdy osoba skazana mogłaby być przekazana do państwa członkowskiego i państwa trzeciego na mocy prawa krajowego lub instrumentów międzynarodowych, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego powinny w ramach konsultacji rozważyć, czy wykonanie kary w państwie wykonującym lepiej posłuży resocjalizacji niż wykonanie w państwie trzecim (motyw 8).

⁽³²⁾ Zob. również zawisyły w sprawie C-495/18, YX, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Najwyższy sąd republiki (Sąd Najwyższy Republiki Słowackiej) w dniu 30 lipca 2018 r.

⁽³³⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

⁽³⁴⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r., Kozłowski, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437, pkt 48.

⁽³⁵⁾ Sprawa Kozłowski odnosiła się do pytania prejudycjalnego dotyczącego postępowania w sprawie ENA. Trybunał musiał orzec w przedmiocie wykładni więzi między osobą niebędącą obywatelem wykonującego państwa członkowskiego a takim państwem członkowskim (zob. pkt 53 orzeczenia). Wyrok ten następnie zatwierdzono w sprawie Wolzenburg (wyrok Trybunału Sprawiedliwości (wielka izba) z dnia 6 października 2009 r.; C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, pkt 70).

Upřednia zgoda osoby skazanej jest wymagana zawsze, z wyjątkiem szczególnej sytuacji opisanej w art. 6 ust. 2 lit. c).

2.4. Świadoma zgoda osoby skazanej

Jedną z nowości wprowadzonych w decyzji ramowej w obszarze przekazywania osób skazanych – w porównaniu z poprzednimi systemami międzynarodowego przekazywania takich osób – jest to, że zwiększa ona liczbę sytuacji, w których od osoby skazanej nie wymaga się wyrażenia zgody.

Zgoda osoby skazanej nie jest wymagana (art. 6 ust. 2), gdy:

- osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego i mieszka w tym państwie, lub
- osoba skazana będzie deportowana do państwa wykonującego po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku, lub
- osoba ta zbiegła lub wróciła w inny sposób do państwa wykonującego z powodu grożącego jej w państwie wydającym postępowania karnego lub w następstwie skazania w tym państwie wydającym.

We wszystkich pozostałych przypadkach wymagana jest świadoma zgoda osoby skazanej.

W art. 6 ust. 4 nakłada się na państwo wydające obowiązek poinformowania osoby skazanej w zrozumiałym dla niej języku o podjęciu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem przy użyciu standardowego formularza powiadomienia określonego w załączniku II (zob. również sekcje 3.2 i 3.3). Gdy w momencie podejmowania tej decyzji osoba skazana przebywa w państwie wykonującym, formularz ten jest przekazywany do państwa wykonującego, które odpowiednio powiadamia osobę skazaną.

Ze względu na znaczenie resocjalizacji jako głównej zasady decyzji ramowej należy zapewnić, aby opinia osoby zainteresowanej była należycie uwzględniona w decyzji o przekazaniu. Zaleca się zatem, aby państwo wydające przekazywało osobie skazanej podstawowe informacje w celu umożliwienia jej udzielenia świadomej zgody lub wyrażenia świadomego stanowiska. Mogą to być informacje na temat logistyki przekazania, systemów więziennictwa w państwie wykonującym czy uzgodnień w zakresie przedterminowego i warunkowego zwolnienia.

W przypadku gdy osoba skazana nie wyrazi zgody na przekazanie, nie będzie ono możliwe w sytuacjach, w których taka zgoda jest wymagana (art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1). W sytuacji, w której zgoda nie jest wymagana, negatywne stanowisko osoby skazanej należy uwzględnić, lecz nie stanowi ono podstawy odmowy związanej z resocjalizacją (motyw 10).

2.5. Zgoda państwa wykonującego

We wszystkich pozostałych sytuacjach, których nie obejmuje art. 4 ust. 1 lit. a) i b), zgoda państwa wykonującego jest wymagana (na przykład w przypadku gdy dana osoba jest obywatelem państwa wykonującego, lecz w nim nie mieszka ani nie będzie do niego deportowana lub gdy dana osoba ma miejsce zamieszkania w państwie wykonującym, a nie jest jego obywatelem) (art. 4 ust. 1 lit. c)). W tym przypadku konsultacje między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego są obowiązkowe, a państwo wykonujące może odmówić współpracy, nie wyrażając zgody na przekazanie wyroku (motyw 8).

Na podstawie art. 4 ust. 7 każde państwo członkowskie może jednak wydać oświadczenie, że nie jest wymagana jego upřednia zgoda na przekazanie wyroku i zaświadczenia, jeśli osoba skazana:

- a) mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie ⁽³⁶⁾; lub
- b) jest obywatelem państwa wykonującego – w przypadkach innych niż określone w art. 4 ust. 1 lit. a) i b).

Oświadczenie takie jest ważne w związku z ustaleniami z innymi państwami członkowskimi, które przekazały takie samo powiadomienie przy przyjęciu decyzji ramowej albo w dowolnym późniejszym terminie (art. 4 ust. 7). Oświadczenia złożone na podstawie art. 4 ust. 7 można znaleźć na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej ⁽³⁷⁾.

⁽³⁶⁾ Termin „prawo stałego pobytu” wyjaśniono w art. 4 ust. 7 akapit drugi. W tym kontekście, jak wspomniano także w motywie 16, decyzję ramową należy stosować zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami Unii, w tym w szczególności dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich oraz dyrektywą Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącą statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi.

⁽³⁷⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?l=PL&Id=36>

W ramach wprowadzania w życie przedmiotowej decyzji ramowej państwa członkowskie przyjmują środki, które w szczególności uwzględniają cel, jakim jest ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej, stanowiącej podstawę dla właściwych organów do podjęcia decyzji o ewentualnym wydaniu zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia w przypadkach, do których odnosi się art. 4 ust. 1 lit. c) (zob. art. 4 ust. 6).

2.6. Stanowisko osoby skazanej

Nawet jeśli zgoda osoby skazanej nie jest wymagana, konieczne jest umożliwienie osobie skazanej, gdy nadal przebywa w państwie wydającym, wyrażenia swojego stanowiska (ustnie lub pisemnie) na temat przekazania, uznania i wykonania kary (art. 6 ust. 3).

Chociaż stanowisko osoby skazanej nie może stanowić podstawy odmowy związanej z resocjalizacją (motyw 10), należy je uwzględnić przy ocenie ułatwienia resocjalizacji oraz stosowności wniosku o przekazanie. Ponadto gdy osoba skazana korzysta z możliwości wyrażenia takiego stanowiska, zapis jego treści przekazuje się państwu wykonującemu, tak aby można było je uwzględnić w uzasadnionej opinii tego państwa dotyczącej celu resocjalizacji (art. 6 ust. 3).

2.7. Ocena resocjalizacji

2.7.1. Państwo wydające musi uzyskać pewność

Zgodnie z motywem 15 decyzji ramowej decyzja ta powinna być stosowana zgodnie z przyznanym w art. 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską prawem obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, o czym obecnie stanowi art. 21 TFUE.

Jak wspomniano powyżej, resocjalizacja stanowi zasadniczy aspekt decyzji ramowej⁽³⁸⁾. Właściwy organ państwa wydającego musi „uzyskać pewność, że wykonanie kary przez państwo wykonujące będzie miało na celu ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej” (por. motyw 9, art. 4 ust. 2).

Ocena ułatwionej resocjalizacji nie może ograniczać się jedynie do ustanowienia związku geograficznego, ale musi opierać się na dokładnej, indywidualnej ocenie każdego przypadku. W tym celu w instrumentie prawnym przewidziano procedurę konsultacji między państwem wydającym i państwem wykonującym.

2.7.2. Konsultacje z państwem wykonującym w stosownych przypadkach

Gdy państwo wydające konsultuje się z państwem wykonującym, na zasadzie konsultacji fakultatywnej lub obowiązkowej, w celu ustalenia, czy szansa na resocjalizację wzrośnie, właściwy organ państwa wykonującego może przedstawić właściwemu organowi państwa wydającego uzasadnioną opinię, stwierdzając, że wykonanie kary w państwie wykonującym nie ułatwiłoby resocjalizacji osoby skazanej. Ponadto państwo wykonujące zachowuje tę możliwość nawet wtedy, gdy nie odbyły się żadne konsultacje między właściwymi organami. W takim przypadku opinia taka może zostać przedstawiona bezzwłocznie po przekazaniu wyroku i zaświadczenia. Właściwy organ państwa wydającego rozważa tę opinię i podejmuje decyzję o ewentualnym wycofaniu zaświadczenia (art. 4 ust. 4). Europejska Sieć Sądowa może zapewnić pomoc przy konsultacjach między właściwymi organami⁽³⁹⁾.

⁽³⁸⁾ Zasadę tę odzwierciedlają odpowiednie instrumenty prawa międzynarodowego: art. 10 § 3 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych ONZ stanowi, że zasadniczym celem systemu penitencjarnego będzie poprawa i rehabilitacja społeczna osób skazanych. W kilku punktach Wzorcowych reguł minimalnych postępowania z więźniami, przyjętych w 1955 r. przez pierwszy Kongres ONZ na temat Zapobiegania Przeszłości i Traktowania Przeszłców (dostępnych na stronie: <http://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/TreatmentOfPrisoners.aspx>) (zasady nr 58, 61, 64, 65, 67, 80) jest mowa o resocjalizacji więźnia; We Wzorcowych regułach minimalnych postępowania z więźniami ONZ (regułach Nelsona Mandeli), przyjętych w 2015 r. w drodze rezolucji 70/175 Zgromadzenia Ogólnego ONZ, kwestię tę poruszono w zasadach nr 59, 88, 90 oraz w zasadzie nr 93 ust. 1 lit. b); dokument dostępny na stronie internetowej: https://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/GA-RESOLUTION/E_ebook.pdf). Europejskie Reguły Więzienne Rady Europy (dostępne na stronie <https://www.coe.int/en/web/human-rights-rule-of-law/european-prison-rules>) nr 17.1, 105.1, 106.1 oraz 107.1 wyraźnie stanowią, że więźniowie muszą być osadzani w zakładach karnych znajdujących się jak najbliżej ich miejsc zamieszkania lub miejsc resocjalizacji, a systemowe programy pracy, edukacji i zwolnienia muszą ułatwiać ponowną integrację więźniów ze społeczeństwem.

⁽³⁹⁾ Informacje na temat Europejskiej Sieci Sądowej można znaleźć na jej stronie internetowej. https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Home.aspx?l=PL&

Należy zauważyć, że negatywna opinia sama w sobie nie stanowi podstawy odmowy związanej z resocjalizacją (por. motyw 10).

W przypadku gdy państwo wydające otrzyma stanowisko osoby skazanej albo opinię państwa wykonującego stwierdzające, że wykonanie kary nie ułatwi resocjalizacji osoby skazanej, wówczas właściwy organ państwa wydającego będzie musiał uwzględnić takie stanowisko lub taką opinię oraz – jeżeli będzie chciał kontynuować postępowanie – upewnić się, że niezależnie od argumentów w nich przedstawionych, wykonanie kary ostatecznie ułatwi resocjalizację lub zwiększy szansę jej powodzenia (motyw 10).

2.7.3. Definicja resocjalizacji

Mimo że decyzja ramowa nie zawiera wyraźnej definicji resocjalizacji, przedstawiono w niej niewyczerpujący wykaz czynników pozwalających na ocenę, czy przekazanie kary zwiększy szansę na resocjalizację osoby skazanej. Właściwy organ państwa wydającego powinien uwzględnić takie czynniki, jak na przykład „więzi osoby skazanej z państwem wykonującym oraz to, czy traktuje ona to państwo jako miejsce, z którym łączy ją więzi rodzinne, językowe, kulturowe, społeczne, gospodarcze lub innego rodzaju” (motyw 9).

Z powyższego wynika, że w kontekście decyzji ramowej resocjalizację należy rozumieć w taki sposób, że środki w tym zakresie powinno się raczej stosować w państwie, którego język osoba skazana rozumie i z którym łączy ją bliskie więzi. Możliwość utrzymywania kontaktów społecznych z krewnymi i przyjaciółmi pomaga przygotować osobę skazaną do powrotu do społeczności. Cel ten nie może zostać osiągnięty, jeżeli taka osoba jest osadzona w obcym państwie, kiedy zachodzi prawdopodobieństwo, że po odbyciu kary nie będzie mogła ona pozostać w tym państwie.

2.7.4. Warunki wykonywania kar

Szansę na resocjalizację mogą zależeć również od warunków wykonywania kar w państwie wykonującym.

W przypadku gdy państwo wykonujące – podczas konsultacji lub korzystając z okazji do przedstawienia swojej uzasadnionej opinii po przekazaniu wyroku i zaświadczenia – przewiduje konieczność dostosowania kary, informację taką może zawrzeć w swoim uzasadnieniu dotyczącym szans na ułatwienie resocjalizacji.

Podobną uwagę można poczynić w odniesieniu do ewentualnych przepisów dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia, które mogą obowiązywać w państwie wykonującym (por. art. 17). Państwo wydające ma możliwość zażądania informacji na temat warunków wykonywania kar, a państwo wykonujące ma w takim przypadku obowiązek przedstawienia takich informacji (zob. art. 17 ust. 3).

Dzięki temu państwo wykonujące mogłoby uzasadnić swoją ocenę wnioskowanego przekazania, a także mogłoby dostarczyć państwu wydającemu dodatkowych istotnych informacji, aby upewnić się, że szanse na resocjalizację wzrosną.

2.8. Wykaz 32 kategorii przestępstw dających podstawę do przekazania bez weryfikacji podwójnej karalności

Przed przekazaniem kary właściwy organ wydający powinien ustalić, czy co najmniej jedno z przestępstw zostało uwzględnione w wykazie 32 kategorii przestępstw, w odniesieniu do których weryfikacja podwójnej karalności nie ma zastosowania. Wykaz ten można znaleźć w art. 7 ust. 1, a także w zaświadczeniu, w którym powinny być zaznaczone przestępstwa uwzględnione w wykazie. Aby art. 7 mógł mieć zastosowanie, przestępstwa uwzględnione w wykazie powinny być zagrożone karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem środka polegającego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat w państwie wydającym.

Decydujące znaczenie ma tu prawo wydającego państwa członkowskiego. Znalazło to potwierdzenie w wyroku w sprawie C-303/05, *Advocaten voor de Wereld*, dotyczącej decyzji ramowej 2002/584⁽⁴⁰⁾.

Organ wykonujący może jedynie zweryfikować podwójną karalność przestępstw nieuwzględnionych w wykazie 32 kategorii przestępstw.

Kilka państw członkowskich skorzystało z możliwości weryfikacji podwójnej karalności we wszystkich przypadkach (art. 7 ust. 4, zob. przypis 14). Złożone w tym celu oświadczenia można wycofać w dowolnym czasie.

⁽⁴⁰⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 3 maja 2007 r., *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, pkt 48–61.

2.9. *Słabsze grupy społeczne: sprawcy nieletni i z zaburzeniami psychicznymi a przekazywanie środków związanych z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną*

Specjalną kategorię osób skazanych, charakteryzujących się specjalnymi potrzebami w kontekście leczenia, opieki i zakwaterowania, stanowią sprawcy nieletni i sprawcy cierpiący na choroby psychiczne. Należy zwrócić szczególną uwagę na zastosowanie decyzji ramowej do tych specjalnych grup sprawców przestępstw.

Decyzja ramowa zawiera dwa przepisy mające zastosowanie do sytuacji, których podmiotami są nieletni oraz osoby z zaburzeniami psychicznymi lub osoby uzależnione (art. 9). Zasadniczo właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania wyroku i wykonania kary, jeżeli:

- (i) kara została orzeczona wobec osoby, która zgodnie z prawem państwa wykonującego ze względu na swój wiek nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, w odniesieniu do których wydano wyrok (art. 9 ust. 1 lit. g)); lub jeżeli
- (ii) orzeczona kara obejmuje środek związany z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, który – niezależnie od możliwości dostosowania kary na podstawie art. 8 ust. 3⁽⁴¹⁾ – nie może zostać wykonany przez państwo wykonujące zgodnie z systemem prawnym lub systemem opieki zdrowotnej tego państwa członkowskiego (art. 9 ust. 1 lit. k)).

W przypadkach, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), państwo wykonujące powinno przed odmową uznania i wykonania kary obejmującej środek inny niż kara pozbawienia wolności rozważyć możliwość dostosowania kary zgodnie z decyzją ramową (zob. motyw 19).

Ponadto w takich sytuacjach, zanim państwo wykonujące podejmie decyzję o odmowie uznania wyroku i wykonania kary, ma ono obowiązek przeprowadzenia z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków konsultacji z państwem wydającym, a w stosownych przypadkach zwraca się też do niego z prośbą o niezwłoczne przekazanie wszystkich niezbędnych dodatkowych informacji (art. 9 ust. 3).

Podstawa odmowy, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), może mieć również zastosowanie w przypadkach, w których dana osoba nie została uznana winną popełnienia przestępstwa, chociaż właściwy organ zastosował w związku z popełnieniem przestępstwa środek polegający na pozbawieniu wolności inny niż kara pozbawienia wolności (zob. motyw 20).

Jeżeli państwo wydające uznaje to za konieczne ze względu na wiek, stan fizyczny lub umysłowy osoby skazanej, możliwość wyrażenia stanowiska tej osoby, w formie ustnej lub pisemnej, przyznaje się jej przedstawicielowi prawnemu (art. 6 ust. 3).

2.10. *Uwzględnienie praw podstawowych przez państwo wydające*

Decyzja ramowa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w art. 6 TUE i odzwierciedlonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą praw podstawowych UE”) (motyw 13).

Zgodnie z art. 3 ust. 4 decyzja ramowa nie ma wpływu na obowiązek poszanowania tych praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych.

W rezultacie państwo wydające – w szczególności w sytuacjach, w których wnioskuje się o przekazanie kary bez zgody osoby skazanej – musi dopilnować, aby przekazanie, uznanie i wykonanie tej kary nie naruszało praw podstawowych osoby skazanej.

Warunki więzienne są przyczyną poważnych problemów w kilku państwach członkowskich UE, przy czym jedną z najbardziej naglących kwestii jest przepełnienie więzień. Nieludzkie lub poniżające warunki więzienne mogą poważnie utrudnić stosowanie instrumentów UE dotyczących wzajemnego uznawania, ponieważ mogłyby to doprowadzić do naruszenia postanowień zarówno Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”, jak i Karty praw podstawowych UE.

Jak dotąd Trybunał Sprawiedliwości rozpatrzył tę kwestię jedynie w kontekście decyzji ramowej 2002/584⁽⁴²⁾. Zgodnie z przepisami decyzji ramowej 2002/584 państwo wykonujące nakaz zobowiązane jest przestrzegać zasady wzajemnego uznawania, w związku z czym ma co do zasady obowiązek wykonania ENA, a co za tym

⁽⁴¹⁾ Art. 8 ust. 3 stanowi, że jeżeli kara ze względu na jej rodzaj jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, właściwy organ państwa wykonującego może dostosować ją do rodzaju kary lub środka przewidzianego za podobne przestępstwa zgodnie z prawem tego państwa. Taki rodzaj kary lub środka odpowiada możliwie najściślej karze orzeczonej w państwie wydającym, która nie może zostać zastąpiona karą pieniężną.

⁽⁴²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2016 r., Aranyosi i Căldăraru, C-404/15 i C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 2018 r., Mlt, C-220/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:589; zob. również sprawa Dorobantu (C-128/18, w toku).

idzie do przekazania zainteresowanej osoby państwu wydającemu nakaz, chyba że mają zastosowanie podstawy odmowy. Natomiast sytuacje określone w decyzji ramowej dotyczą przekazywania osób skazanych z państwa wydającego do państwa wykonującego. W tym zakresie państwo wydające nie ma obowiązku przekazania kary, jeżeli pojawiają się wątpliwości co do warunków osadzenia, nawet w przypadku, gdy drugie państwo członkowskie wyraźnie zażądało przekazania. Art. 4 Karty praw podstawowych UE, który zawiera zakaz tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, ma zastosowanie w równym stopniu do przekazywania więźniów, w szczególności w sytuacji, w której państwo wnioskuje o przekazanie osoby bez jej zgody.

3. Procedura przekazania

3.1. Podmioty uprawnione do wszczęcia procedury

Decyzja ramowa umożliwia państwu wydającemu, państwu wykonującemu i osobie skazanej uruchomienie mechanizmu, który mógłby doprowadzić do przekazania. Występują jednak istotne różnice w zależności od tego, kto wszczyna procedurę.

Państwo wykonujące może z własnej inicjatywy wystąpić z wnioskiem do państwa wydającego o przekazanie wyroku. Podobnie również osoba skazana może wystąpić z wnioskiem do właściwych organów państwa wydającego lub państwa wykonującego o wszczęcie procedury przekazania wyroku (art. 4 ust. 5).

W przypadku obu scenariuszy państwo wydające nie ma jednak obowiązku przekazania wyroku na podstawie takiego wniosku. Wynika to w sposób logiczny z faktu, że państwo wydające pozostaje jedynym podmiotem, który w związku z popełnionym przestępstwem wydał wyrok w ramach wykonywania swoich suwerennych kompetencji. W związku z tym państwo wydające zachowuje pewien margines swobody przy ocenie wniosków otrzymanych czy to od państwa wykonującego, czy też od osoby skazanej.

Państwo wydające może na przykład nie chcieć przekazać osoby skazanej, w przypadku gdy w państwie wykonującym jest przewidziany niższy wymiar kary pozbawienia wolności, biorąc pod uwagę obowiązujące w tym państwie przepisy dotyczące przedterminowego lub warunkowego zwolnienia. Przy podejmowaniu decyzji o najlepszym miejscu do odbycia kary przez sprawcę można również wziąć pod uwagę interesy ofiar. Państwo członkowskie może być również niechętnie do przekazania osoby, jeżeli takie przekazanie oznaczałoby ponowną integrację tej osoby w środowisku przestępczym w kraju pochodzenia, a nie służyłoby jej resocjalizacji.

Pełne uprawnienia decyzyjne państwa wydającego ilustruje również art. 13 decyzji ramowej, w którym stwierdza się, że dopóki nie rozpoczęło się wykonywanie kary w państwie wykonującym, państwo wydające może wycofać zaświadczenie z tego państwa, podając powody swojego działania. W tym kontekście zob. również art. 17 ust. 3.

W związku z tym należy zauważyć, że państwo wydające ze swojej strony nie ma obowiązku przekazania wyroku i zaświadczenia, nawet gdyby leżałoby to w interesie osoby skazanej. Osoba skazana nie ma zatem żadnego „prawa” do przekazania ⁽⁴³⁾.

W państwach członkowskich zwiększa się świadomość tego, że należy uwzględnić stanowiska ofiar w kontekście wykonywania kar skazanych sprawców, w tym międzynarodowego przekazywania więźniów. Ofiary mogą znajdować się zarówno w państwie wykonującym, jak i w państwie wydającym. Wiele państw członkowskich przyjęło procedurę, w ramach której ofiary mają możliwość przedstawienia stanowiska na temat przekazania i stanowisko to jest brane pod uwagę. Nie wprowadza ona jednak prawa ofiar do sprzeciwienia się przekazaniu.

3.2. Procedura uzyskania stanowiska osoby skazanej

Gdy osoba skazana nadal przebywa w państwie wydającym, umożliwia się jej wyrażenie swojego stanowiska (ustnie lub pisemnie) na temat przekazania, uznania i wykonania kary (art. 6 ust. 3). Jeżeli państwo wydające uznaje to za konieczne ze względu na wiek, stan fizyczny lub umysłowy osoby skazanej, umożliwia się wyrażenie stanowiska jej przedstawicielowi prawnemu.

Należy zawsze zwracać się do osoby skazanej o przedstawienie stanowiska, nawet jeśli zgoda nie jest wymagana.

Chociaż stanowisko osoby skazanej nie może stanowić podstawy odmowy związanej z resocjalizacją (motyw 10), należy je uwzględnić przy ocenie ułatwienia resocjalizacji oraz stosowności wnioskowanego przekazania (art. 6 ust. 3).

⁽⁴³⁾ Istnieje jednak wyjątek w sytuacji, gdy zainteresowane państwa członkowskie w toku postępowania w sprawie wykonania ENA uzgodniły już, że kara ma zostać odbyta w państwie członkowskim, którego osoba skazana jest obywatelem lub w którym ma miejsce zamieszkania, w kontekście art. 5 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584. Zob. pkt 11.1.

Informacje dotyczące stanowiska osoby skazanej należy zamieścić w polu k) zaświadczenia:

<p>k) Stanowisko osoby skazanej:</p> <p>1. ☐ Osoba skazana nie mogła zostać wysłuchana, ponieważ już przebywa w państwie wykonującym.</p> <p>2. ☐ Osoba skazana przebywa w państwie wydającym i:</p> <p>a) ☐ wystąpiła o przekazanie wyroku i zaświadczenia</p> <p style="padding-left: 20px;">☐ wyraziła zgodę na przekazanie wyroku i zaświadczenia</p> <p style="padding-left: 20px;">☐ nie wyraziła zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia (proszę wskazać podane powody):</p> <p style="padding-left: 20px;">.....</p> <p style="padding-left: 20px;">.....</p> <p>b) ☐ W załączeniu stanowisko osoby skazanej.</p> <p style="padding-left: 20px;">☐ Stanowisko osoby skazanej zostało już przekazane państwu wykonującemu w dniu (podać datę w formacie dd-mm-rrrr): .....</p>
--

3.3. Powiadomienie osoby skazanej (art. 6 ust. 4 i formularz w załączniku II)

Właściwy organ państwa wydającego informuje osobę skazaną w zrozumiałym dla niej języku o podjęciu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem wykorzystując do tego standardowy formularz powiadomienia określony w załączniku II. Gdy w momencie podejmowania tej decyzji osoba skazana przebywa w państwie wykonującym, formularz ten jest przekazywany do państwa wykonującego, które odpowiednio powiadamia osobę skazaną (art. 6 ust. 4).

Załącznik II do decyzji ramowej zawiera standardowy formularz powiadomienia osoby skazanej:

<p>ZAŁĄCZNIK II</p> <p>POWIADOMIENIE OSOBY SKAZANEJ</p> <p>Niniejszym powiadamia się Pana/Panią, że ... (nazwa właściwego organu państwa wydającego) podjął decyzję o przekazaniu wyroku ... (nazwa właściwego sądu państwa wydającego) z dnia ... (data ogłoszenia wyroku) ... (sygnatura akt wyroku – jeśli dostępna) do ... (nazwa państwa wykonującego) w celu uznania tego wyroku i wykonania orzeczonej w nim kary, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie decyzję ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej.</p> <p>Wykonanie kary jest regulowane prawem ... (nazwa państwa wykonującego). O trybie wykonania wyroku i podejmowanych w związku z nim środkach, łącznie z podstawami przedterminowego lub warunkowego zwolnienia, decydują organy państwa wykonującego.</p> <p>Właściwy organ ... (nazwa państwa wykonującego) jest zobowiązany do zaliczenia pełnego okresu pozbawienia wolności już odbytego w związku z karą na poczet całkowitego czasu trwania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Właściwy organ ... (nazwa państwa wykonującego) może dostosować orzeczoną karę jedynie wtedy, gdy jest ona niezgodna z prawem tego państwa pod względem czasu trwania lub charakteru. Dostosowana kara nie może spowodować zaostrzenia kary orzeczonej w ... (nazwa państwa wydającego) pod względem rodzaju lub czasu trwania.</p>

3.4. Dokumenty, które należy przesłać

3.4.1. Zaświadczenie

W decyzji ramowej przewidziano inny proces niż procesy przewidziane we wcześniejszych wielostronnych instrumentach: zamiast składać formalny wniosek państwo wydające przekazuje wyrok do państwa członkowskiego, do którego chce przekazać osobę skazaną. Aby przyspieszyć ten proces, do wyroku dołącza się standardowe zaświadczenie, które zawiera informacje niezbędne do dokonania przekazania (art. 4 i 5, zob. załącznik I do decyzji ramowej). Zaświadczenie należy wypełnić we właściwy sposób i musi ono odpowiadać wyrokowi. Zaświadczenie musi

być podpisane, a jego treść poświadczona jako zgodna z prawdą przez właściwy organ państwa wydającego (art. 5 ust. 2). Na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej udostępniono narzędzie online na potrzeby sporządzenia zaświadczenia – narzędzie „Kompendium”⁽⁴⁴⁾.

Zaświadczenie należy przetłumaczyć na język urzędowy lub – gdy stosuje się więcej języków urzędowych – jeden z języków urzędowych państwa wykonującego (art. 23 ust. 1). Każde państwo członkowskie może jednak złożyć w Sekretariacie Generalnym Rady oświadczenie, że będzie przyjmowało tłumaczenia na jeden język urzędowy Unii Europejskiej lub większą liczbę takich języków. W przypadku nieuzupełnienia jakiegokolwiek z rubryk zaświadczenia lub braku szczegółowych informacji może wystąpić sytuacja, w której państwo wykonujące nie będzie posiadać informacji wystarczających do podjęcia decyzji w sprawie przekazania i będzie musiało zwrócić się do państwa wydającego o udzielenie dalszych informacji, co spowoduje opóźnienie procesu.

Standardowe zaświadczenia we wszystkich językach urzędowych UE, jak również oświadczenia dotyczące języków akceptowanych przez państwa członkowskie można znaleźć na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej⁽⁴⁵⁾.

3.4.2. Wyrok

Właściwy organ państwa wydającego musi przekazać wraz z zaświadczeniem wyrok lub jego poświadczoną kopię.

Co do zasady nie jest wymagane tłumaczenie wyroku (art. 23 ust. 2). Państwo wykonujące może jednak zażądać, aby wyrok lub jego główne części dostarczono z tłumaczeniem. Aby je uzyskać, państwo członkowskie musi najpierw złożyć w Sekretariacie Generalnym Rady oświadczenie, że chce mieć możliwość wystosowania takiego żądania (art. 23 ust. 3). Po drugie, żądanie takie może zostać zgłoszone jedynie wówczas, gdy państwo wykonujące uzna, że treść zaświadczenia jest niewystarczająca do podjęcia decyzji o wykonaniu kary, oraz po przeprowadzeniu w razie konieczności konsultacji między właściwymi organami państwa wykonującego i wydającego w celu określenia zasadniczych części wyroku, które należy przetłumaczyć.

Informacje dotyczące wyroku należy zamieścić w polach h) oraz i) zaświadczenia:

h) Wyrok skazujący:

1. Wyrok obejmuje łącznie ..... przestępstw.
 Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich przestępstwo lub przestępstwa zostały popełnione, w tym czasu i miejsca; oraz określenie, na czym polegał udział osoby skazanej:
 .....
 .....
 .....
 Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa lub przestępstw oraz mające zastosowanie przepisy, na podstawie których wydano wyrok:
 .....
 .....
 .....
2. Jeżeli przestępstwo lub przestępstwa wymienione w lit. h) ppkt 1 stanowią przynajmniej jedno spośród następujących przestępstw – zgodnie z ich definicją i w prawie państwa wydającego – zagrożonych w państwie wydającym karą pozbawienia wolności lub innym środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, proszę zaznaczyć odpowiednie pole(-a):
  - udział w organizacji przestępczej;
  - terroryzm;
  - handel ludźmi;

⁽⁴⁴⁾ Korzystanie z tego narzędzia pozwala wypełnić zaświadczenie w sposób równie łatwy, jak wypełnia się formularz w formacie Word, przy czym narzędzie to jest wyposażone w kilka przydatnych i przyjaznych dla użytkownika funkcji, takich jak: możliwość bezpośredniego importowania właściwych organów wykonujących przy użyciu narzędzia „europejski atlas sądowy” Europejskiej Sieci Sądowej; uzyskanie formularza w języku lub językach akceptowanych przez wykonujące państwo członkowskie; zapisanie i przesłanie zaświadczenia pocztą elektroniczną. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/CompendiumChooseCountry/PL/>.

⁽⁴⁵⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?l=PL&Id=36>

- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca;
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
- korupcja;
- nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- pranie korzyści z przestępstwa;
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro;
- przestępstwa komputerowe;
- przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt;
- udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie;
- zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała;
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi;
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników;
- rasizm i ksenofobia;
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni;
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- oszustwo;
- wymuszenie rozbójnicze;
- podrabianie i piractwo produktów;
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami;
- fałszowanie środków płatniczych;
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu;
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi;
- obrót kradzionymi pojazdami;
- zgwałcenie;
- podpalenie;
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- porwanie statku wodnego lub powietrznego;
- sabotaż.

3. Jeżeli przestępstwo lub przestępstwa wymienione w pkt 1 nie są ujęte w pkt 2 lub jeżeli wyrok i zaświadczenie są przekazywane do państwa członkowskiego, które oświadczyło, że będzie weryfikować podwójną karalność (art. 7 ust. 4 decyzji ramowej), proszę podać pełen opis tego przestępstwa lub przestępstw:

.....
.....
.....

i) Informacje o wyroku skazującym:

1. Proszę wskazać, czy dana osoba stawiła się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie:

1. Tak, osoba ta stawiła się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie.
2. Nie, osoba ta nie stawiła się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie.

3. Jeżeli zaznaczono odpowiedź w pkt 2, proszę wskazać, która z poniższych okoliczności zachodzi:
- 3.1a) osoba ta została wezwana osobiście w dniu ..... (dzień/miesiąc/rok) i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano to orzeczenie, oraz została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się ona na rozprawie;
- LUB
- 3.1b) osoba ta nie została wezwana osobiście, lecz inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie, w sposób pozwalający jednoznacznie stwierdzić, że wiedziała ona o wyznaczonej rozprawie, oraz została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się ona na rozprawie;
- LUB
- 3.2. wiedząc o wyznaczonej rozprawie, osoba ta udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez nią lub przez państwo do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten faktycznie bronił ją na rozprawie;
- LUB
- 3.3. osobie tej doręczono orzeczenie w dniu ..... (dzień/miesiąc/rok) i wyraźnie pouczone ją o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach osoba ta ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylecia lub zmiany pierwotnego orzeczenia; oraz
- osoba ta wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje orzeczenia;
- LUB
- osoba ta w ustawowym terminie nie wystąpiła o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania.
4. Jeżeli zaznaczono odpowiedź wskazaną w pkt 3.1b, 3.2 lub 3.3 powyżej, proszę podać, w jaki sposób odnośny warunek został spełniony:
- .....
- .....
2. Informacje dotyczące długości kary:
- 2.1. Całkowita długość kary (w dniach): .....
- 2.2. Całkowity okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą orzeczoną w wydanym wyroku (w dniach): ..... na dzień [.....] (data w formacie: dd-mm-rrrr): .....
- 2.3. Liczba dni, które należy odjąć od całkowitej długości kary z powodów innych, niż te, o których mowa w punkcie 2.2 (np. amnestie, ułaskawienia, skrócenia kary itp. już udzielone w odniesieniu do kary): ....., na dzień (data w formacie: dd-mm-rrrr): .....
- 2.4. Data, z którą kończy się odbywanie kary w państwie wydającym:
- Nie dotyczy, gdyż skazany przebywa obecnie na wolności
- Skazany jest obecnie pozbawiony wolności i zgodnie z prawem państwa wydającego kara będzie całkowicie odbyta z dniem (podać datę w formacie: dd-mm-rrrr): .....
3. Rodzaj kary:
- kara pozbawienia wolności
- inny środek polegający na pozbawieniu wolności (proszę określić): .....
- .....

3.5. *Przydatne informacje uzupełniające ze strony państwa wydającego*

Chociaż decyzja ramowa tego nie wymaga, praktyka pokazuje, że niektóre dokumenty dotyczące więźnia warto dołączyć do wniosku o przekazanie lub dostarczyć państwu wykonującemu w momencie rzeczywistego przekazywania, aby ułatwić przeniesienie więźnia. Do dokumentów tych należą: informacje o przeszłości więźnia, wykaz kar pozbawienia wolności odbytych przez więźnia, raporty informacyjne w sprawie bezpieczeństwa dotyczące więźnia (zob. „Podręcznik praktyczny EuroPris dotyczący przekazywania osób skazanych”⁽⁴⁶⁾).

3.6. *Przekazanie*

Właściwy organ państwa wydającego będzie musiał przekazać wyrok lub jego poświadczoną kopię wraz z zaświadczeniem bezpośrednio właściwemu organowi państwa wykonującego. Wymagane jest pisemne potwierdzenie, aby organ właściwy państwa wykonującego nakaz mógł stwierdzić autentyczność wniosku. Jeśli państwo wykonujące tego zażąda, wysła się mu oryginał wyroku lub jego poświadczoną kopię oraz oryginał zaświadczenia. Wszelkie oficjalne zawiadomienia są również przekazywane bezpośrednio pomiędzy wymienionymi właściwymi organami (art. 5 ust. 1).

Wyrok lub jego poświadczona kopia wraz z zaświadczeniem mogą być przekazane właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia – na przykład pocztą elektroniczną lub faksem – który pozwoli państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności (motyw 18).

Państwo wydające za każdym razem przekazuje wyrok wraz z zaświadczeniem tylko do jednego państwa wykonującego (art. 5 ust. 3).

Jeżeli właściwemu organowi państwa wydającego nie jest znany właściwy organ państwa wykonującego, podejmuje on niezbędne starania w celu uzyskania takiej informacji od państwa wykonującego, również poprzez punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej (art. 5 ust. 4)⁽⁴⁷⁾.

Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymuje wyrok wraz z zaświadczeniem, nie jest właściwy do uznania tego wyroku ani do podjęcia działań niezbędnych do jego wykonania, przekazuje on z urzędu wyrok wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi państwa wykonującego oraz informuje o tym właściwy organ państwa wydającego (art. 5 ust. 5).

3.7. *Wniosek o udzielenie informacji w sprawie przepisów dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia*

Wykonanie kary podlega prawu państwa wykonującego. Jedynie organy państwa wykonującego są właściwe w sprawach dotyczących procedury wykonania i określenia wszystkich odnoszących się do niej środków, w tym podstaw przedterminowego lub warunkowego zwolnienia (art. 17 ust. 1).

Długość czasu spędzonego w więzieniu przez osobę skazaną zależy w głównej mierze od przepisów określających zasady przedterminowego i warunkowego zwolnienia w państwie wykonania. Różnice między państwami członkowskimi w tej kwestii są znaczne: na przykład w niektórych państwach członkowskich osobę skazaną zwalnia się po odbyciu dwóch trzecich kary, a w innych nawet po odbyciu jednej trzeciej kary⁽⁴⁸⁾.

Państwo wykonujące powiadamia na żądanie właściwy organ państwa wydającego o obowiązujących przepisach dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia. Państwo wydające może zgodzić się na zastosowanie takich przepisów lub może wycofać zaświadczenie (art. 17 ust. 3).

Państwa członkowskie mogą postanowić, że decyzje w sprawie przedterminowego lub warunkowego zwolnienia mogą również uwzględniać te przepisy prawa krajowego, wskazane przez państwo wydające, zgodnie z którymi dana osoba ma prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia w określonym momencie (art. 17 ust. 4).

Zaleca się, aby państwo wykonujące przekazało jasne informacje i wyjaśnienie obowiązujących krajowych przepisów dotyczących warunkowego zwolnienia państwu wydającemu oraz osobie skazanej. Może to oznaczać konieczność przekazania dokładniejszych informacji dotyczących warunków wykonywania kary, a nie jedynie mających zastosowanie przepisów prawnych.

⁽⁴⁶⁾ EuroPris Resource Book on the Transfer of Sentenced Prisoners, <https://www.europpris.org/file/europpris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁴⁷⁾ Informacje na temat danych kontaktowych właściwych organów można znaleźć w atlasie sądowym na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/AtlasChooseCountry/PL/>.

⁽⁴⁸⁾ Zob. wyroki ETPC z dnia 15 marca 2005 r., Veermae/Finlandia, skarga nr 38704/03, oraz z dnia 27 czerwca 2006 r., Szabó/Szwecja, skarga nr 28578/03. ETPC stwierdził, że możliwość *de facto* dłuższej kary pozbawienia wolności w państwie wykonującym nie sprzeczna sama w sobie, że pozbawienie wolności jest arbitralne, dopóki kara, która miała zostać odbyta, nie przewyższa kary orzeczonej w postępowaniu karnym w Finlandii. ETPC nie wykluczył jednak możliwości, że ewidentnie dłuższy faktyczny okres pozbawienia wolności może rodzić problemy w związku z art. 5 EKPC, a zatem nakładać obowiązki wynikające z tego artykułu na państwo, w którym wydano wyrok.

Informacje dotyczące przedterminowego i warunkowego zwolnienia w państwie wydającym należy zamieścić w polu j) zaświadczenia. Bardziej szczegółowe informacje dotyczące przedterminowego i warunkowego zwolnienia należy zamieścić w polu l) zaświadczenia:

j) Informacje dotyczące przedterminowego lub warunkowego zwolnienia:

1. Zgodnie z prawem państwa wydającego osobie skazanej przysługuje prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia po odbyciu:
  - połowy kary
  - dwóch trzecich kary
  - innej części kary (proszę podać):
2. Właściwy organ państwa wydającego pragnie otrzymać informacje o:
  - mających zastosowanie przepisach prawa państwa wykonującego dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia osoby skazanej;
  - początku i końca okresu przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.

l) Inne okoliczności istotne dla sprawy (informacja nieobowiązkowa):

.....

.....

3.8. *Wniosek o tymczasowe aresztowanie*

W przypadku gdy osoba skazana znajduje się w państwie wykonującym, państwo wykonujące na żądanie państwa wydającego może aresztować osobę skazaną lub zastosować dowolny inny środek w celu zapewnienia, by osoba skazana pozostała na jego terytorium. Z takim wnioskiem o aresztowanie można wystąpić przed otrzymaniem wyroku i zaświadczenia lub przed podjęciem decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary. Czas trwania kary nie może zostać wydłużony w wyniku aresztowania (art. 14).

Przepis ten umożliwia państwu, w którym wydano wyrok, zagwarantowanie, że osoba skazana nie zbiegnie, na przykład w oczekiwaniu na wynik przeprowadzanego przez państwo wykonujące badania, czy faktycznie możliwe jest przejęcie wykonania kary.

Informacje dotyczące tymczasowego aresztowania należy zamieścić w polu e) zaświadczenia:

e) Wniosek państwa wydającego o zastosowanie aresztu tymczasowego (jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wykonującym):

- Państwo wydające występuje do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku.
- Państwo wydające już wystąpiło do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku. Proszę podać nazwę organu w państwie wydającym, który podjął decyzję w sprawie wniosku o aresztowanie danej osoby (w stosownym przypadku oraz w miarę możliwości):

.....

.....

.....

3.9. *Wycofanie zaświadczenia*

Państwo wydające może wycofać zaświadczenie, podając powody swojego działania, dopóki nie rozpoczęło się wykonywanie kary w państwie wykonującym (art. 13). Na podstawie art. 17 ust. 3 państwo wydające może zażądać informacji dotyczących warunków wykonywania kary w państwie wykonującym, na które to żądanie państwo wykonujące musi odpowiedzieć, przekazując dokładne informacje. Następnie, ale wciąż przed rozpoczęciem

wykonywania kary, państwo wydające może podjąć decyzję o wycofaniu zaświadczenia. W szczególności jeśli państwo wydające obawia się, że przekazanie więźnia doprowadziłoby do jego przedwczesnego zwolnienia, może ono zdecydować o nieprzekazaniu danej osoby i wycofaniu zaświadczenia.

Po wycofaniu zaświadczenia państwo wykonujące zaprzestaje wykonywania kary.

CZĘŚĆ II: UZNANIE WYROKU I WYKONANIE KARY

4. Procedura uznania

4.1. Termin podjęcia decyzji w sprawie uznania a środki ochrony prawnej przeciwko decyzji o przekazaniu

Decyzja ramowa ma na celu ustanowienie nowego, uproszczonego i bardziej efektywnego systemu przekazywania kar w celu ułatwienia i przyspieszenia transgranicznej współpracy wymiarów sprawiedliwości. W związku z tym przewiduje ona terminy przekazania. Właściwy organ państwa wykonującego podejmuje w najkrótszym możliwym terminie decyzję, czy uzna wyrok i wykona karę, oraz informuje państwo wydające o takiej decyzji, w tym o jakiegokolwiek decyzji dotyczącej dostosowania kary (art. 12 ust. 1). Prawomocne orzeczenie dotyczące uznania wyroku i wykonania kary powinno zostać wydane w terminie 90 dni od otrzymania wyroku i zaświadczenia (art. 12 ust. 2).

Niedotrzymanie terminu może mieć miejsce tylko w wyjątkowych okolicznościach. Państwo wykonujące powinno następnie niezwłocznie w dowolny sposób poinformować o tym państwo wydające, podając przyczyny opóźnienia i przewidywany czas potrzebny do wydania prawomocnego orzeczenia (art. 12 ust. 3).

Chociaż w interesie wszystkich państw członkowskich powinno leżeć zagwarantowanie osobom skazanym dostępu do praw i środków ochrony prawnej zgodnie z ich prawem krajowym, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby takie środki ochrony prawnej w ich krajowych systemach uwzględniały znaczenie przestrzegania terminów określonych w decyzji ramowej⁽⁴⁹⁾.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 TUE państwa członkowskie ustanawiają środki zaskarżenia niezbędne do zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii (zob. również art. 47 Karty praw podstawowych UE w odniesieniu do prawa do skutecznego środka prawnego).

Osoby skazane mogą odwołać się od decyzji o uznaniu i wykonaniu wyroku na podstawie prawa państwa wykonującego. Państwa członkowskie powinny zagwarantować, że takie odwołania nie będą utrudniały sprawnego stosowania decyzji ramowej, oraz dopilnować przestrzegania terminów. Co do zasady, zgodnie z motywem 22, wydanie prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary oraz zakończenie ewentualnego postępowania odwoławczego powinno nastąpić w okresie 90 dni od otrzymania wyroku i zaświadczenia.

Trybunał Sprawiedliwości orzekł w kontekście decyzji ramowej 2002/584, że decyzja ta nie uniemożliwia państwu członkowskim wprowadzenia środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym od orzeczenia organu sądowego, pod warunkiem że prawomocne orzeczenie zostaje wydane w terminach przewidzianych w decyzji ramowej 2002/584⁽⁵⁰⁾.

4.2. Wniosek o tłumaczenie wyroku

Co do zasady nie jest wymagane tłumaczenie wyroku (art. 23 ust. 2). Państwo wykonujące może jednak zażądać, aby wyrok lub jego główne części dostarczono z tłumaczeniem. Aby je uzyskać, państwo członkowskie musi najpierw złożyć w Sekretariacie Generalnym Rady oświadczenie, że chce mieć możliwość wystosowania takiego żądania (art. 23 ust. 3). Po drugie, żądanie takie może zostać zgłoszone jedynie wówczas, gdy państwo wykonujące uzna, że treść zaświadczenia jest niewystarczająca do podjęcia decyzji o wykonaniu kary, oraz po przeprowadzeniu w razie konieczności konsultacji między właściwymi organami państwa wykonującego i wydającego w celu określenia zasadniczych części wyroku, które należy przetłumaczyć (art. 23 ust. 2 i 3).

4.3. Odroczenie

Decyzja ramowa przewiduje możliwość odroczenia (nie)uznania, jeśli zaświadczenie jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi (art. 11). Właściwy organ państwa wykonującego może wyznaczyć rozsądny termin na uzupełnienie lub poprawienie zaświadczenia (zob. art. 9 ust. 1 lit. a)).

⁽⁴⁹⁾ Zob. w kontekście ENA wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 maja 2013 r., Jeremy F., C-168/13 PPU, ECLI:EU:C:2013:358.

⁽⁵⁰⁾ Zob. również wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Jeremy F.

4.4. Tymczasowe aresztowanie

W przypadku gdy osoba skazana znajduje się w państwie wykonującym, państwo wykonujące na żądanie państwa wydającego może aresztować osobę skazaną lub zastosować każdy inny środek zapewniający, że osoba skazana pozostanie na jego terytorium. Z takim wnioskiem o aresztowanie można wystąpić przed otrzymaniem wyroku i zaświadczenia lub przed podjęciem decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary. Czas trwania kary nie może zostać wydłużony w wyniku aresztowania (art. 14).

Przepis ten umożliwia państwu, w którym wydano wyrok, zagwarantowanie, że osoba skazana nie zbiegnie, na przykład w oczekiwaniu na wynik przeprowadzanego przez państwo wykonujące badania, czy faktycznie możliwe jest przyjęcie wykonania kary.

5. Decyzja o uznaniu i wykonaniu

5.1. Ogólny obowiązek uznania i wykonania

Właściwy organ państwa wykonującego jest zobowiązany do uznania wyroku, który został przekazany, oraz musi niezwłocznie przedsięwziąć wszelkie niezbędne środki w celu wykonania kary, chyba że właściwy organ postanowi powołać się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania (art. 8 ust. 1).

5.2. Zgoda państwa wykonującego

Wcześniejsza zgoda państwa wykonującego jest wymagana we wszystkich sytuacjach, których nie obejmuje art. 4 ust. 1 lit. a) lub b), na przykład w przypadku obywateli, którzy nie mieszkają w państwie wykonującym ani nie zostaną do niego deportowani, lub osób mających miejsce zamieszkania w państwie wykonującym, ale niebędących jego obywatelami (art. 4 ust. 1 lit. c)). W tym przypadku muszą się odbyć konsultacje między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego, a państwo wykonujące ma prawo odmówić współpracy i nie wyrazić zgody na przekazanie wyroku (motyw 8).

Każde państwo członkowskie może zrobić wyjątek od tej zasady przez wydanie oświadczenia, że nie jest wymagana jego uprzednia zgoda na przekazanie wyroku i zaświadczenia (art. 4 ust. 7), jeśli osoba skazana:

- a) mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie ⁽²¹⁾; lub
- b) jest obywatelem państwa wykonującego – w przypadkach innych niż określone w art. 4 ust. 1 lit. a) i b).

Oświadczenie takie jest ważne w związku z ustaleniami z innymi państwami członkowskimi, które przekazały takie samo powiadomienie przy przyjęciu decyzji ramowej albo w dowolnym późniejszym terminie (art. 4 ust. 7).

W ramach wprowadzania w życie przedmiotowej decyzji ramowej państwa członkowskie przyjmują środki, które w szczególności uwzględniają cel, jakim jest ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej, stanowiącej podstawę dla właściwych organów do podjęcia decyzji o ewentualnym wydaniu zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia w przypadkach, do których odnosi się art. 4 ust. 1 lit. c) (zob. art. 4 ust. 6).

Oświadczenia złożone na podstawie art. 4 ust. 7 można znaleźć na stronie internetowej Europejskiej Sieci Sądowej ⁽²²⁾.

5.3. Wykaz 32 kategorii przestępstw, w przypadku których nie ma weryfikacji podwójnej karalności

Organ wykonujący powinien sprawdzić, czy organ wydający ustalił, że którekolwiek z przestępstw należy do jednej z 32 kategorii przestępstw wymienionych w art. 7 ust. 1. Organ wykonujący może jedynie zweryfikować podwójną karalność przestępstw nieuwzględnionych w wykazie 32 kategorii przestępstw.

Należy podkreślić, że przy ocenie przesłanek z art. 7 ust. 1 znaczenie mają wyłącznie definicja przestępstwa i maksymalny wymiar kary przewidziane w prawie państwa wydającego. Organ wykonujący jest zobowiązany do uznania treści zaświadczenia wydanej przez organ wydający.

Zgodnie z decyzją ramową państwa członkowskie mają możliwość dalszego prowadzenia weryfikacji podwójnej karalności również dla wspomnianych 32 kategorii przestępstw. Aby móc zastosować ten wyjątek, należy złożyć oświadczenie w Sekretariacie Generalnym Rady przy przyjęciu tego instrumentu lub w dowolnym późniejszym terminie uznanym przez państwo członkowskie za odpowiedni. Państwa członkowskie mogą również wycofać takie oświadczenie w dowolnym czasie (art. 7 ust. 4). Szereg państw członkowskich złożyło oświadczenia umożliwiające weryfikację podwójnej karalności w odniesieniu do wszystkich przestępstw (zob. przypis 14).

⁽²¹⁾ Termin „stały pobyt” wyjaśniono w akapicie drugim tego artykułu.

⁽²²⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?l=PL&Id=36>

W wyroku w sprawie C-289/15, Grundza ⁽⁵³⁾, Trybunał Sprawiedliwości dokonał wykładni art. 7 ust. 3 oraz art. 9 ust. 1 lit. d) decyzji ramowej (mianowicie w jaki sposób należy oceniać przesłankę podwójnej karalności). Trybunał orzekł, co następuje:

„38. [...] przy ocenie podwójnej karalności właściwy organ państwa wykonującego powinien rozpatrzyć, czy wskazane w wyroku wydanym przez właściwy organ państwa wydającego okoliczności faktyczne leżące u podstaw przestępstwa podlegają także, jako takie, w sytuacji gdyby wystąpiły one na terytorium państwa wykonującego, sankcji karnej na tym terytorium.

[...]

49. [...] w ramach oceny podwójnej karalności właściwy organ państwa wykonującego nie powinien rozpatrywać, czy został naruszony interes chroniony przez państwo wydające, lecz czy – w wypadku gdyby rozpatrywane przestępstwo miało miejsce na terytorium państwa członkowskiego pochodzenia tego organu – uznano by, że został naruszony podobny interes chroniony prawem krajowym tego państwa”.

5.4. Dostosowanie kary

Jako że decyzja ramowa oparta jest na zasadzie wzajemnego zaufania do systemów prawnych innych państw członkowskich, orzeczenie wydane przez sędziego w państwie wydającym powinno być respektowane i co do zasady nie powinno się go weryfikować ani dostosowywać (art. 8 ust. 1) ⁽⁵⁴⁾. Od tej zasady tzw. „dalszego wykonywania” ⁽⁵⁵⁾ istnieją dwa wyjątki, przy czym oba wynikają z niezgodności kary orzeczonej w państwie wydającym – albo pod względem czasu trwania kary, albo jej rodzaju – z prawem państwa wykonującego:

- 1) Inny czas trwania kary: jeżeli kara państwa wydającego ze względu na jej czas trwania jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, państwo wykonujące może dostosować karę jedynie w przypadku, gdy kara ta przekracza maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie krajowym państwa wykonującego (na przykład przeniesienie kary 14 lat pozbawienia wolności za przestępstwa związane z narkotykami zagrożone maksymalną karą 12 lat pozbawienia wolności w prawie krajowym państwa wykonującego). Dostosowana kara nie jest jednak łagodniejsza niż maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie państwa wykonującego (art. 8 ust. 2).
- 2) Inny rodzaj kary: jeżeli kara państwa wydającego ze względu na jej rodzaj jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, państwo wykonujące może dostosować ją do rodzaju kary lub środka przewidzianego za podobne przestępstwa zgodnie z jego własnym prawem (np. karę dożywotniego pozbawienia wolności można dostosować, zmieniając ją w karę 20 lat pozbawienia wolności). Właściwy organ państwa wykonującego musi się jednak upewnić, że dostosowana kara lub środek odpowiada możliwie najściślej pierwotnej karze orzeczonej w państwie wydającym. Co więcej, właściwy organ państwa wykonującego nie może zastąpić pierwotnej kary karą pieniężną (art. 8 ust. 3).

W obu sytuacjach, w których dostosowanie uznaje się za konieczne, właściwy organ państwa wykonującego w najkrótszym możliwym terminie informuje właściwy organ państwa wydającego o swojej decyzji dotyczącej dostosowania kary (art. 12 ust. 1).

Jeśli państwo wydające nie zgadza się z dostosowaniem kary, może podjąć decyzję o wycofaniu zaświadczenia (art. 13).

Dostosowanie kary nie może spowodować zaostżenia kary orzeczonej w państwie wydającym pod względem rodzaju lub czasu trwania (art. 8 ust. 4).

Dopóki nie rozpoczęło się wykonywanie kary w państwie wykonującym, państwo wydające może wycofać zaświadczenie, jeśli uznaje decyzję o dostosowaniu kary za sprzeczną z jego pierwotnym zamiarem przekazania osoby skazanej (łączna wykładnia art. 12 ust. 1 i art. 13).

Art. 8 ust. 2 i 3 ten dotyczy dostosowania kary, którą pierwotnie orzeczono w państwie wydającym. Przepisy dotyczące dostosowania kary nie obejmują zatem uzgodnień w zakresie przedterminowego lub warunkowego zwolnienia, gdyż uzgodnienia te odnoszą się do wykonania kary. Zasady wykonywania kar określono w art. 17 (zob. pkt 7.3 niniejszego dokumentu).

⁽⁵³⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 stycznia 2017 r., Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4 dotyczący wykładni art. 7 ust. 3 i art. 9 ust. 1 lit. d) w sprawie warunków uznania przesłanki podwójnej karalności za spełnioną.

⁽⁵⁴⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 grudnia 2018 r., Sut, C-514/17, ECLI:EU:C:2018:1016 oraz oczekujący na rozpatrzenie wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) dnia 20 lipca 2018 r., SF (sprawa C-314/18).

⁽⁵⁵⁾ W przeciwieństwie do tzw. zasady przekształcenia, która ma zastosowanie na mocy konwencji RE z 1983 r. Zob. uzasadnienie do konwencji RE z 1983 r.

5.5. Podstawy odmowy uznania i wykonania

Ogólny obowiązek uznania i wykonania wyroku, który został przekazany, (zapisany w art. 8 ust. 1) jest ograniczony podstawami nieuznania i niewykonania, tj. podstawami odmowy (art. 9). Należy zwrócić uwagę, że podstawy te są jedynymi, na które może powołać się organ wykonujący jako na podstawę odmowy wykonania. Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił w związku z decyzją ramową 2002/584, że lista podstaw jest wyczerpująca ⁽⁵⁶⁾.

Stosowanie podstaw odmowy powinno być dla właściwego organu opcjonalne. Art. 9 wyraźnie stanowi, że właściwy organ „może” odmówić uznania wyroku i wykonania kary, co oznacza, że właściwy organ wykonujący w dalszym ciągu ma margines swobody w zakresie oceny adekwatności powołania się na podstawę odmowy w poszczególnych przypadkach ⁽⁵⁷⁾.

Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania wyroku i wykonania kary, jeżeli ma zastosowanie co najmniej jedna z poniższych podstaw odmowy uznania i wykonania:

5.5.1. Niekompletne lub niepoprawne zaświadczenie (art. 9 ust. 1 lit. a))

Zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi i nie zostało uzupełnione lub poprawione w rozsądnym terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego.

5.5.2. Niezgodność z kryteriami w zakresie przekazywania (art. 9 ust. 1 lit. b))

Ne są spełnione kryteria określone w art. 4 ust. 1. Zob. dalsze wyjaśnienia w pkt 2.3.1.

5.5.3. Zasada *ne bis in idem* (art. 9 ust. 1 lit. c))

Wykonanie kary byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*.

Trybunał Sprawiedliwości wydał szereg wyroków w sprawach dotyczących wykładni zasady *ne bis in idem* w związku z art. 54 konwencji z Schengen. Wyroki te mają zastosowanie do decyzji ramowej 2002/584 na podstawie wyroku w sprawie C-261/09, Mantello ⁽⁵⁸⁾, i zawierają wyjaśnienia pojęć takich jak „prawomocny wyrok”, „ten sam czyn” i „kara została wykonana”. W wyroku w sprawie C-129/14 PPU, Spasic ⁽⁵⁹⁾, Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że art. 54 konwencji z Schengen jest sam w sobie zgodny z art. 50 Karty praw podstawowych UE, w którym zapisano zasadę *ne bis in idem*.

Art. 54 konwencji z Schengen

„Osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na obszarze jednej Umawiającej się Strony, nie może być ścigana na obszarze innej Umawiającej się Strony za ten sam czyn, pod warunkiem że została nałożona i wykonana kara lub jest ona w trakcie wykonywania, lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych skazującej Umawiającej się Strony”.

Art. 50 Karty praw podstawowych UE

„Zakaz ponownego sądzenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary

Nikt nie może być ponownie sądzony lub ukarany w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary, w odniesieniu do którego zgodnie z ustawą został już uprzednio uniewinniony lub za który został już uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem na terytorium Unii”.

5.5.4. Brak podwójnej karalności (art. 9 ust. 1 lit. d))

W przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 3, oraz – gdy państwo wykonujące złożyło oświadczenie na podstawie art. 7 ust. 4 – w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 1, właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania wyroku, jeżeli wyrok odnosi się do czynów, które zgodnie z prawem państwa wykonującego nie stanowiłyby przestępstwa.

Ta przyczyna odmowy dotyczy zatem:

- 1) tych przestępstw, które nie należą do jednej z 32 kategorii przestępstw wymienionych w art. 7 ust. 1;
- 2) przestępstw, które nie należą do jednej z 32 kategorii przestępstw wymienionych w art. 7 ust. 1, ale w państwie wydającym są one zagrożone tylko karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności na okres maksymalnie trzech lat lub

⁽⁵⁶⁾ W szczególności w wyrokach w sprawie C-123/08, Wolzenburg, pkt 57 oraz w sprawach połączonych C-404/15 oraz C-659/15 PPU, Aranyosi i Căldăraru, pkt 80.

⁽⁵⁷⁾ Zob. w tym zakresie również wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 czerwca 2017 r., Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, pkt 21.

⁽⁵⁸⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16 listopada 2010 r., Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

⁽⁵⁹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 27 maja 2014 r., Spasic, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

3) wszystkich przestępstw, gdy oświadczenie zostało złożone na podstawie art. 7 ust. 4.

W odniesieniu do podatków lub opłat, ceł i obrotu dewizowego nie można odmówić uznania i wykonania wyroku na tej podstawie, że prawo państwa wykonującego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu dewizowego, co prawo państwa wydającego.

W wyroku w sprawie Grundza, C-289/15, Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, w jaki sposób należy oceniać przesłankę podwójnej karalności (zob. pkt 5.3).

5.5.5. Wykonanie kary uległo przedawnieniu (art. 9 ust. 1 lit. e))

Wykonanie kary uległo przedawnieniu zgodnie z prawem państwa wykonującego.

5.5.6. Immunitet zgodnie z prawem państwa wykonującego (art. 9 ust. 1 lit. f))

Zgodnie z prawem państwa wykonującego istnieje immunitet uniemożliwiający wykonanie kary.

5.5.7. Wiek odpowiedzialności karnej (art. 9 ust. 1 lit. g))

Kara została orzeczona wobec osoby, która zgodnie z prawem państwa wykonującego ze względu na swój wiek nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, w odniesieniu do których wydano wyrok.

W przepisach państw członkowskich w różny sposób definiuje się minimalny wiek odpowiedzialności karnej. Podstawy odmowy mają zastosowanie, jeżeli w państwie wykonującym wobec osoby, której dotyczy wnioski, ze względu na jej wiek, można wytoczyć jedynie postępowanie cywilne lub administracyjne, ale nie karne.

Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił w kontekście decyzji ramowej 2002/584⁽⁶⁰⁾, że organ wykonujący musi⁽⁶¹⁾ odmówić przekazania wyłącznie tych osób nieletnich, które zgodnie z prawem wykonującego nakaz państwa członkowskiego nie osiągnęły wieku wymaganego do pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej za czyny stanowiące podstawę ENA. Aby to ocenić, organ sądowy powinien jedynie sprawdzić, czy dana osoba osiągnęła minimalny wiek, aby mogła zostać pociągnięta w wykonującym nakaz państwie członkowskim do odpowiedzialności karnej za czyny stanowiące podstawę wydania ENA. Organ nie musi uwzględniać żadnych dodatkowych warunków dotyczących indywidualnej oceny, od których prawo tego państwa członkowskiego uzależnia konkretnie ściganie lub skazanie osoby nieletniej za takie czyny.

5.5.8. Pozostała do odbycia część kary jest zbyt krótka (art. 9 ust. 1 lit. h))

W chwili otrzymania wyroku przez właściwy organ państwa wykonującego pozostało do odbycia mniej niż sześć miesięcy kary.

Biorąc pod uwagę maksymalny termin 120 dni (90 dni na wydanie prawomocnego orzeczenia dotyczącego uznania wyroku, zob. art. 12 ust. 2 + 30 dni na przekazanie osoby skazanej, zob. art. 15 ust. 1) określony w decyzji ramowej, państwo wykonujące nie może uznać przekazania za odpowiednie, jeśli do odbycia pozostało mniej niż 6 miesięcy kary. W tym względzie znaczenie ma moment otrzymania wyroku przez państwo wykonujące.

5.5.9. Wyroki zaoczne (art. 9 ust. 1 lit. i))

Decyzją ramową 2009/299 zmieniono decyzję ramową, zmieniając brzmienie art. 9 ust. 1 lit. i) dotyczący wyroków wydawanych zaocznie. Przepisy te dotyczą sytuacji, w których organ wykonujący sądowy otrzymał wyrok do celów uznania i wykonania kary orzeczonej w wyniku postępowania prowadzonego w państwie wydającym pod nieobecność danej osoby.

Art. 9 ust. 1 lit. i) decyzji ramowej przewiduje możliwość odmowy wykonania, jeśli zgodnie z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 4, dana osoba nie stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie.

Przewidziano jednak szereg wyjątków od tej zasady. Organ wykonujący nie może odmówić wykonania wniosku o uznanie i wykonanie kary na podstawie orzeczenia wydanego zaocznie, w przypadku gdy w zaświadczeniu stwierdza się, że – zgodnie z dalszymi wymogami proceduralnymi określonymi w prawie krajowym państwa wydającego – dana osoba:

⁽⁶⁰⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 23 stycznia 2018 r., Dawid Piotrowski, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27.

⁽⁶¹⁾ Zgodnie z art. 3 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584 jest to obligatoryjna podstawa odmowy, podczas gdy w decyzji ramowej ta sama podstawa odmowy ma charakter fakultatywny.

- (i) w odpowiednim terminie:
- została wezwana osobiście i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano to orzeczenie, albo inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonej rozprawie,
- oraz
- została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się na rozprawie;
- albo
- (ii) wiedząc o wyznaczonej rozprawie, udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez daną osobę lub przez państwo do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten faktycznie bronił ją na rozprawie;
- albo
- (iii) po doręczeniu jej orzeczenia i wyraźnym pouczeniu o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylecia lub zmiany pierwotnego orzeczenia:
- wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje orzeczenia,
- lub
- nie wystąpiła w ustawowym terminie o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania.

Trybunał Sprawiedliwości wydał już kilka wyroków dotyczących rozpraw prowadzonych pod nieobecność zainteresowanej osoby w kontekście decyzji ramowej 2002/584.

Wyrok w sprawie Melloni ⁽⁶²⁾, C-399/11, dotyczył kwestii tego, czy art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy w wypadkach wskazanych w tym przepisie uzależnić wykonanie ENA wydanego w celu wykonania kary od warunku stanowiącego, że sprawa zakończona wydanym zaocznie wyrokiem skazującym będzie mogła być ponownie rozpoznana w wydającym nakaz państwie członkowskim.

Trybunał Sprawiedliwości uznał, że art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 przewiduje fakultatywną podstawę odmowy wykonania ENA wydanego w celu wykonania kary, jeżeli zainteresowany nie stawił się osobiście na rozprawie, która doprowadziła do wydania wyroku skazującego. Od tej możliwości przewidziano jednak cztery wyjątki określone w art. 4a ust. 1 lit. a)–d) decyzji ramowej 2002/584. Trybunał orzekł, że w tych czterech sytuacjach wykonujący nakaz organ sądowy nie może uzależnić przekazania osoby skazanej zaocznie od możliwości ponownego rozpoznania w jej obecności sprawy zakończonej wyrokiem skazującym.

Ponadto Trybunał wydał szereg wyroków dotyczących interpretacji pojęcia „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 ⁽⁶³⁾.

5.5.10. Ściganie za przestępstwa popełnione przed przekazaniem (art. 9 ust. 1 lit. j))

Przed podjęciem decyzji zgodnie z art. 12 ust. 1 państwo wykonujące składa wniosek o wyrażenie zgody do właściwego organu państwa wydającego na podstawie art. 18 ust. 3, a państwo wydające nie wyraża zgody, zgodnie z art. 18 ust. 2 lit. g), na to, by przeciw danej osobie prowadzić postępowanie karne, orzec wobec niej karę lub pozbawić wolności w państwie wykonującym za przestępstwo popełnione przed przekazaniem inne niż to, w związku z którym osoba ta została przekazana. Zgodnie z motywem 23 art. 18 ust. 1 stanowi, że – z zastrzeżeniem wyjątków wymienionych w ust. 2 – zasada specjalności ma zastosowanie jedynie w przypadkach, w których dana osoba została przekazana do państwa wykonującego. Nie powinna w związku z tym mieć ona zastosowania w przypadkach, w których dana osoba nie została przekazana do państwa wykonującego, na przykład gdy osoba ta zbiegła do państwa wykonującego.

⁽⁶²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 lutego 2013 r., Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107.

⁽⁶³⁾ Wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 24 maja 2016 r., Dworzecki, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346; z dnia 10 sierpnia 2017 r., Tupikas, C-270/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:628; z dnia 10 sierpnia 2017 r., Dziaszek, C-271/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:629 oraz z dnia 22 grudnia 2017 r., Ardic, C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026.

5.5.11. Środek związany z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności (art. 9 ust. 1 lit. k))

Orzeczona kara obejmuje środek związany z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną, lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, który – niezależnie od art. 8 ust. 3 – nie może zostać wykonany przez państwo wykonujące zgodnie z systemem prawnym lub systemem opieki zdrowotnej tego państwa członkowskiego.

Motyw 19 stanowi, że w przypadkach, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), państwo wykonujące powinno przed odmową uznania i wykonania kary obejmującej środek inny niż kara pozbawienia wolności rozważyć możliwość dostosowania kary zgodnie z przedmiotową decyzją ramową.

Zgodnie z motywem 20 podstawa odmowy, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), może mieć również zastosowanie w przypadkach, w których dana osoba nie została uznana winną popełnienia przestępstwa, chociaż właściwy organ zastosował w związku z popełnieniem przestępstwa środek polegający na pozbawieniu wolności inny niż kara pozbawienia wolności.

5.5.12. Eksterytorialność (art. 9 ust. 1 lit. l))

Wyrok odnosi się do przestępstw, które na mocy prawa państwa wykonującego są uznawane za popełnione w pełni lub w większej lub w zasadniczej części na terytorium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z takim terytorium.

Zgodnie z motywem 21 podstawa odmowy odnosząca się do terytorialności powinna być stosowana wyłącznie w wyjątkowych przypadkach z myślą o zapewnieniu jak najszerzej współpracy przewidzianej na mocy przepisów niniejszej decyzji ramowej, przy jednoczesnym uwzględnieniu jej celu. Każda decyzja, w której stosuje się tę podstawę odmowy, powinna być wydawana na podstawie analizy konkretnego przypadku oraz uprzednich konsultacji między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego.

5.6. Częściowe uznanie i wykonanie

Zgodnie z decyzją ramową państwo wykonujące może przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wydającego w celu wypracowania porozumienia dotyczącego częściowego uznania i wykonania kary zamiast odmawiać współpracy w przypadku braku możliwości pełnego uznania (art. 10).

Zainteresowane państwa mogą w poszczególnych przypadkach uzgodnić częściowe uznanie i wykonanie kary zgodnie z ustalonymi przez siebie warunkami, pod warunkiem że takie uznanie i wykonanie nie skutkuje wydłużeniem czasu trwania kary. W przypadku braku takiego porozumienia zaświadczenie jest wycofywane.

6. Przekazanie osoby skazanej

6.1. Terminy fizycznego przekazania

Co do zasady jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wydającym, przekazanie następuje w terminie uzgodnionym przez państwo wydające i państwo wykonujące, jednakże nie później niż 30 dni po wydaniu przez państwo wykonujące prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku, chyba że nieprzewidziane okoliczności uniemożliwiają takie przekazanie (art. 15 ust. 1).

Jeśli nieprzewidziane okoliczności uniemożliwiają przekazanie osoby skazanej w terminie określonym w art. 15 ust. 1, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego niezwłocznie kontaktują się ze sobą. Przekazanie następuje niezwłocznie po ustaniu tych okoliczności. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego i uzgadnia z nim nowy termin przekazania. W takim przypadku przekazanie następuje w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty (art. 15 ust. 2).

6.2. Tranzyt przez inne państwo członkowskie

Aby zapewnić nieograniczony tranzyt osoby skazanej z państwa wydającego do państwa wykonującego przez terytorium innych państw członkowskich, państwo wydające przekazuje kopię zaświadczenia oraz wnioski o tranzyt odpowiednim państwom członkowskim, które zezwalają na tranzyt. Państwo członkowskie, przez którego terytorium ma się odbyć tranzyt, powiadamia o swojej decyzji nie później niż w terminie tygodnia od otrzymania wniosku (art. 16 ust. 1–3).

Przekazanie kopii zaświadczenia i wniosku o tranzyt nie jest wymagane w przypadku transportu drogą lotniczą, jeżeli nie są planowane międzylądowania na terytorium jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby (por. art. 16 ust. 5).

6.3. Koszty przekazania

Koszty powstałe w związku ze stosowaniem przedmiotowej decyzji ramowej ponoszone są przez państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów przekazania osoby skazanej do państwa wykonującego oraz kosztów, które powstały wyłącznie na terytorium państwa wydającego, które ponosi państwo wydające (art. 24).

6.4. Dokumenty podróży

Chociaż nie ma o tym mowy w decyzji ramowej, wydanie dokumentów podróży jest ważnym elementem płynnego praktycznego stosowania decyzji ramowej. Ważny dokument podróży uznaje się za zasadniczy i konieczny warunek wstępny przekazania (dodatkowe informacje można znaleźć w „Podręczniku praktycznym EuroPris dotyczącym przekazywania osób skazanych”) ⁽⁶⁴⁾.

7. Wykonanie kary

7.1. Prawo regulujące wykonanie

Decyzja ramowa wyraźnie stanowi, że wykonanie kary podlega prawu państwa wykonującego. Jedynie organy państwa wykonującego są właściwe w sprawach dotyczących procedury wykonania i określenia wszystkich odnoszących się do niej środków, w tym podstaw przedterminowego lub warunkowego zwolnienia (art. 17).

7.2. Zaliczenie okresu pozbawienia wolności na poczet kary

Właściwy organ w państwie wykonującym zalicza pełny okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą, w odniesieniu do której wydany był wyrok, na poczet całkowitego okresu kary pozbawienia wolności, która ma zostać odbyta w państwie wykonującym (art. 17 ust. 2) ⁽⁶⁵⁾.

7.3. Przedterminowe lub warunkowe zwolnienie

Długość czasu spędzonego w więzieniu przez osobę skazaną zależy w głównej mierze od przepisów określających zasady przedterminowego i warunkowego zwolnienia w państwie wykonania. Różnice między państwami członkowskimi w tej kwestii są znaczne: na przykład w niektórych państwach członkowskich osobę skazaną zwalnia się po odbyciu dwóch trzecich kary, a w innych nawet po odbyciu jednej trzeciej kary ⁽⁶⁶⁾.

Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia na żądanie właściwy organ państwa wydającego o obowiązujących przepisach dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia. Po przekazaniu tych informacji państwo wydające może zgodzić się na zastosowanie takich przepisów lub może wycofać zaświadczenie i zakończyć proces przekazania (art. 17 ust. 3).

Państwa członkowskie mogą postanowić, że decyzje w sprawie przedterminowego lub warunkowego zwolnienia mogą również uwzględniać te przepisy prawa krajowego, wskazane przez państwo wydające, zgodnie z którymi dana osoba ma prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia w określonym momencie (art. 17 ust. 4).

Zaleca się, aby państwo wykonujące przekazało jasne informacje i wyjaśnienie obowiązujących krajowych przepisów dotyczących warunkowego zwolnienia państwu wydającemu oraz osobie skazanej. Samo wskazanie obowiązujących przepisów prawnych może być niewystarczające.

7.4. Amnestia, ulaskawienie

Zarówno państwo wydające, jak i państwo wykonujące mogą postanowić o amnestii lub zastosować ulaskawienie względem osoby skazanej (art. 19 ust. 1).

⁽⁶⁴⁾ EuroPris Resource Book on the Transfer of Sentenced Prisoners, <https://www.europpris.org/file/europpris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁶⁵⁾ Jeżeli chodzi o uwzględnianie przez państwo wykonujące pracy wykonanej w więzieniu w państwie wydającym, zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r., Ognyanov (C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835). W tej sprawie Sąd orzekł, iż decyzję ramową należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisowi krajowemu interpretowanemu tak, iż zezwala on państwu wykonującemu na przyznanie skazanemu obniżenia kary w następstwie pracy wykonanej w trakcie pozbawienia wolności w państwie wydającym, podczas gdy właściwe organy państwa wydającego zgodnie z jego prawem nie przyznały takiego obniżenia kary.

⁽⁶⁶⁾ Zob. wyroki ETPC z dnia 15 marca 2005 r., Veermae/Finlandia, skarga nr 38704/03, oraz z dnia 27 czerwca 2006 r., Szabó/Szwecja, skarga nr 28578/03. ETPC stwierdził, że możliwość *de facto* dłuższej kary pozbawienia wolności w państwie wykonującym nie sprzeczna sama w sobie, że pozbawienie wolności jest arbitralne, dopóki kara, która miała zostać odbyta, nie przewyższa kary orzeczonej w postępowaniu karnym w państwie wydającym wyrok. ETPC nie wykluczył jednak możliwości, że ewidentnie dłuższy faktyczny okres pozbawienia wolności może rodzić problemy w związku z art. 5 EKPC, a zatem nakładać obowiązki wynikające z tego artykułu na państwo, w którym wydano wyrok. W tym celu konieczne byłoby wykazanie istnienia istotnych podstaw, aby sądzić, że okres kary, która pozostała do odbycia w państwie wykonującym, byłby rażąco nieproporcjonalny do okresu kary, którą należałoby odbyć w państwie, w którym wydano wyrok.

7.5. *Rewizja wyroku*

Wnioski o rewizję wyroku może rozstrzygać jedynie państwo wydające (art. 19 ust. 2).

7.6. *Prawo do wykonania wyroku*

Państwo wydające nie może przystąpić do wykonywania kary po rozpoczęciu jej wykonywania przez państwo wykonujące, z wyjątkiem przypadków, gdy państwo wydające ponownie uzyskuje prawo do wykonania kary po uzyskaniu informacji od państwa wykonującego o częściowym niewykonaniu kary (art. 22).

7.7. *Obowiązki dotyczące komunikacji i informacji*

Decyzja ramowa zawiera szczegółowe informacje dotyczące obowiązków państwa wydającego i państwa wykonującego w zakresie przekazywania informacji, zarówno przed przekazaniem, jak i po nim.

Właściwy organ państwa wydającego zobowiązany jest poinformować właściwy organ państwa wykonującego o wszelkich decyzjach lub środkach, w wyniku których kara przestaje być wykonalna ze skutkiem natychmiastowym lub po upływie określonego czasu (art. 20). Wskutek tego państwo wykonujące zaprzestaje wykonywania kary bezpośrednio po uzyskaniu takiej informacji.

Właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wydającego w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia (art. 21):

- a) o przekazaniu wyroku i zaświadczenia właściwemu organowi innego państwa członkowskiego, ponieważ państwo wykonujące nie było właściwe do jego uznania;
- b) o tym, że w praktyce niemożliwe jest wykonanie kary, gdyż po przekazaniu wyroku i zaświadczenia do państwa wykonującego odszukanie osoby skazanej na terytorium państwa wykonującego jest niemożliwe, w którym to przypadku państwo wykonujące nie jest zobowiązane do wykonania kary;
- c) o wydaniu prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary wraz z datą wydania tego orzeczenia;
- d) o wszelkich orzeczeniach o odmowie uznania wyroku i wykonania kary w oparciu o podstawy odmowy (art. 9), wraz z uzasadnieniem;
- e) o wszelkich orzeczeniach o dostosowaniu kary (art. 8 ust. 2 lub 3), wraz z uzasadnieniem;
- f) o wszelkich decyzjach o niewykonywaniu kary, jeśli przyznano amnestię lub ułaskawienie (art. 19 ust. 1), wraz z uzasadnieniem;
- g) o początku i końcu okresu warunkowego zwolnienia, w przypadku gdy jest to zaznaczone w zaświadczeniu przez państwo wydające;
- h) o ucieczce osoby skazanej;
- i) o wykonaniu kary, niezwłocznie po zakończeniu jej wykonywania.

8. **Zasada specjalności**

Osoba skazana przekazana do państwa wykonania „nie może być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem inne niż to, za które została przekazana” (art. 18).

Zgodnie z motywem 23 zasada specjalności ma zastosowanie jedynie w przypadkach, w których dana osoba została przekazana do państwa wykonującego. Nie powinna w związku z tym mieć ona zastosowania w przypadkach, w których dana osoba nie została przekazana do państwa wykonującego, na przykład gdy osoba ta zbiegła do państwa wykonującego.

Istnieje jednak kilka konkretnych wyjątków od zasady specjalności (por. art. 18 ust. 2). Dlatego też osoba może być ścigana w państwie wykonującym:

- a) gdy osoba – mając możliwość opuszczenia terytorium państwa wykonującego – nie uczyniła tego w terminie 45 dni od jej ostatecznego zwolnienia lub po opuszczeniu tego terytorium powróciła na nie;
- b) gdy przestępstwo nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności;
- c) gdy postępowanie karne nie prowadzi do zastosowania środka ograniczającego wolność osobistą;

- d) gdy osoba skazana mogłaby podlegać karze lub zastosowaniu środka niepolegającego na pozbawieniu wolności, w szczególności karze pieniężnej lub środkowi zastosowanemu w jej miejsce, nawet jeżeli kara ta lub środek zastosowany w jej miejsce mogą powodować ograniczenie wolności osobistej danej osoby;
- e) gdy osoba wyraziła zgodę na przekazanie;
- f) gdy osoba skazana, po jej przekazaniu, wyraźnie zrzekła się prawa do zastosowania wobec niej zasady specjalności w odniesieniu do określonych przestępstw popełnionych przed jej przekazaniem. Zrzeczenie dokonywane jest przed właściwymi organami sądowymi państwa wykonującego i jest ono protokołowane zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Oświadczenie o zrzeczeniu sporządza się w taki sposób, aby wynikało z niego jasno, że osoba dokonała go dobrowolnie z pełną świadomością jego skutków. W tym celu dana osoba ma prawo do zasięgnięcia porady prawnej;
- g) w przypadkach innych niż wymienione powyżej, gdy państwo wydające wyraża zgodę.

Wniosek o wyrażenie zgody składa się do właściwego organu państwa wydającego wraz z informacjami, o których mowa w art. 8 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584⁽⁶⁷⁾, oraz z ich tłumaczeniem. Zgody udziela się, jeżeli na mocy decyzji ramowej 2002/584 zachodzi obowiązek wydania danej osoby. Decyzję podejmuje się w terminie 30 dni od otrzymania wniosku. W sytuacjach, o których mowa w art. 5 decyzji ramowej 2002/584⁽⁶⁸⁾, państwo wykonujące udziela gwarancji w niej przewidzianych (por. art. 18 ust. 3).

CZĘŚĆ III POZSTAŁE KWESTIE

9. Komunikacja między właściwymi organami na poszczególnych etapach procedury

Decyzja ramowa przewiduje regularne konsultacje między państwem wydającym a państwem wykonującym na różnych etapach procesu. Konsultacje takie są często przewidziane jako obowiązkowa część procedury mającej na celu zacieśnienie współpracy.

1. Państwo wykonujące musi przeprowadzić obowiązkowe konsultacje z państwem wydającym, gdy zamierza powołać się na odmowę na podstawie art. 9 ust. 1 lit. a), b), c), i), k) oraz l) (art. 9 ust. 3).
2. Państwo wykonujące może konsultować się z właściwym organem państwa wydającego w poszczególnych przypadkach w celu wypracowania porozumienia dotyczącego częściowego uznania i wykonania kary zamiast odmawiać współpracy w przypadku braku możliwości pełnego uznania (art. 10).
3. W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych okoliczności uniemożliwiających dokonanie przekazania w terminie pierwotnie uzgodnionym przez państwa, państwo wydające i państwo wykonujące muszą skonsultować się ze sobą w celu ustalenia nowego terminu przekazania (art. 12 ust. 3).

Komunikacja między państwami uczestniczącymi w postępowaniu musi odbywać się „za pomocą wszelkich odpowiednich środków”, tj. pocztą elektroniczną, telefonicznie, na piśmie (w tym kontekście zob. również motyw 18).

Zadaniem Europejskiej Sieci Sądowej i Eurojustu jest ułatwianie komunikacji między właściwymi organami⁽⁶⁹⁾.

⁽⁶⁷⁾ Zgodnie z art. 8 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 należy podać następujące informacje: a) tożsamość i obywatelstwo osoby, do której skierowany jest wniosek; b) nazwisko i imię, adres, telefon i faks oraz adres e-mail: wydającego nakaz organu sądowego; c) dowody istnienia podlegającego wykonaniu wyroku, środka zabezpieczającego lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny; d) charakter i kwalifikację prawną przestępstwa; e) opis okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym jego czas i miejsce oraz stopień jego popełnienia przez osobę, której dotyczy wniosek; f) orzeczoną karę, jeśli istnieje prawomocny wyrok, lub skala przewidzianych za to przestępstwo kar w świetle prawodawstwa wydającego nakaz państwa członkowskiego; g) jeśli to możliwe, inne skutki przestępstwa.

⁽⁶⁸⁾ Art. 5 decyzji ramowej 2002/584 zawiera następujące gwarancje:

- jeśli przestępstwo stanowiące podstawę europejskiego nakazu aresztowania zagrożone jest karą dożywotniego pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym, wykonanie przedmiotowego nakazu aresztowania następuje pod warunkiem że w systemie prawnym wydającego nakaz państwa członkowskiego istnieją przepisy dopuszczające rewizję wymiaru kary lub zastosowanych środków, dokonywanej na wniosek lub najpóźniej po upływie 20 lat, albo wystąpienie o zastosowanie prawa łaski, o co osoba ta ma prawo się ubiegać na mocy obowiązującego w wydającym nakaz państwie członkowskim prawa lub praktyki, mając na celu uniknięcie wykonania takiej kary lub środka zabezpieczającego;
- w przypadku gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania do celów ścigania, jest uznawana za obywatela lub osobę stale przebywającą w wykonującym nakaz państwie członkowskim, przekazanie następuje pod warunkiem że osoba ta po rozprawie zostaje przekazana do wykonującego nakaz państwa członkowskiego w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego, orzeczonych w wydającym nakaz państwie członkowskim.

⁽⁶⁹⁾ Zob. wspólny dokument Europejskiej Sieci Sądowej i Eurojustu pt. „Europejska Sieć Sądowa i Eurojust – Co możemy dla Ciebie zrobić?”, dostępny na stronach Europejskiej Sieci Sądowej i Eurojustu.

10. Stosunek do innych umów

Od dnia 5 grudnia 2011 r. decyzja ramowa zastępuje następujące instrumenty, jeżeli chodzi o przekazywanie osób skazanych między państwami członkowskimi UE, bez uszczerbku dla ich stosowania pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi (art. 26 ust. 1):

- konwencję RE z 1983 r. (traktat nr 112) i protokół dodatkowy z 1997 r. (traktat nr 167);
- Konwencję Rady Europy o międzynarodowej ważności wyroków karnych z 1970 r. (traktat nr 70);
- tytuł III, rozdział 5 konwencji z Schengen z 1990 r.; oraz
- Konwencję między państwami członkowskimi Wspólnot Europejskich w sprawie wykonywania zagranicznych postanowień w sprawach karnych z 1991 r.

Państwa członkowskie mogą nadal stosować lub zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia obowiązujące po dniu 27 listopada 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie celów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do uproszczenia lub ułatwienia procedur wykonywania kar (art. 26 ust. 2 i 3). Państwa członkowskie przekazują Radzie i Komisji zaktualizowane informacje o takich obowiązujących dwustronnych umowach albo o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach w terminie trzech miesięcy od ich podpisania (art. 26 ust. 4) ⁽⁷⁰⁾.

11. Powiązania z innymi instrumentami dotyczącymi współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych

11.1. Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania

Związek między decyzją ramową w sprawie przekazywania osób skazanych a decyzją ramową 2002/584 określono w art. 25 i motywie 12 tej pierwszej.

Art. 4 ust. 6 decyzji ramowej 2002/584 stanowi, że jeśli ENA został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego, a osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem państwa wykonującego lub w tym państwie przebywa, państwo to może wykonać karę lub środek zabezpieczający zgodnie ze swoim prawem krajowym.

Art. 5 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584 stanowi, że w przypadku gdy osoba, której dotyczy ENA do celów ścigania, jest uznawana za obywatela lub osobę stale przebywającą w wykonującym nakaz państwie członkowskim, przekazanie następuje pod warunkiem że osoba ta po rozprawie zostaje przekazana do wykonującego nakaz państwa członkowskiego w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego, orzeczonych w wydającym nakaz państwie członkowskim ⁽⁷¹⁾.

Zgodnie z art. 25 i motywem 12 decyzji ramowej, w przypadku gdy mają zastosowanie art. 4 ust. 6 i art. 5 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584, przepisy krajowe wdrażające decyzję ramową stosuje się odpowiednio i w zakresie, w jakim są zgodne z przepisami decyzji ramowej 2002/584, do wykonywania kar. Sugeruje to również, że ograniczenia zawarte w przepisach dotyczących dostosowywania kary (tj. zasada dalszego wykonywania określona w art. 8 decyzji ramowej) muszą być przestrzegane ⁽⁷²⁾.

Ponadto Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, że każda odmowa wykonania ENA na podstawie art. 4 ust. 6 decyzji ramowej 2002/584 wymaga w zamian prawdziwego jednostronnego zobowiązania się przez państwo wykonujące do zapewnienia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej osobie, której dotyczy ENA, tak że nie można uznać, że sama okoliczność, iż państwo to deklaruje swoją „gotowość” do zapewnienia wykonania kary, uzasadnia taką odmowę ⁽⁷³⁾.

Sugeruje to, że każda odmowa wykonania ENA na podstawie art. 4 ust. 6 decyzji ramowej 2002/584 musi zostać poprzedzona weryfikacją przez organ wykonujący możliwości rzeczywistego wykonania kary zgodnie z jego prawem krajowym wdrażającym decyzję ramową.

W przypadku gdy wykonujące nakaz państwo członkowskie stwierdzi, że nie może zapewnić wykonania kary samodzielnie, jest zobowiązane, aby uniknąć bezkarności, do wykonania ENA, a tym samym do przekazania osoby, której dotyczy nakaz, wydającemu państwu członkowskiemu ⁽⁷⁴⁾.

⁽⁷⁰⁾ Takie dwustronne umowy istnieją obecnie między krajami nordyckimi (Szwecją, Danią i Finlandią), jak również między Słowacją a Republiką Czeską.

⁽⁷¹⁾ W tym kontekście zob. sprawę zawiśłą C-314/18: wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 8 maja 2018 r. – Openbaar Ministerie/SF.

⁽⁷²⁾ W tym kontekście zob. sprawę zawiśłą C-314/18: wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 8 maja 2018 r. – Openbaar Ministerie/SF.

⁽⁷³⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 czerwca 2017 r., Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, pkt 22.

⁽⁷⁴⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 czerwca 2017 r., Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, pkt 22.

Informacje związane z wcześniejszym ENA należy zamieścić w rubryce f) zaświadczenia:

f) Związek z jakimkolwiek wcześniejszym europejskim nakazem aresztowania (ENA):

Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, a wykonujące państwo członkowskie podejmuje się wykonania tego wyroku lub środka (art. 4 ust. 6 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania europejskiego nakazu aresztowania oraz jego numer referencyjny, jeśli dostępny: .....

Nazwa organu, który wydał europejski nakaz aresztowania: .....

Data wydania decyzji o podjęciu się wykonania nakazu oraz jej numer referencyjny, jeśli dostępny: .....

Nazwa organu, który wydał decyzję o podjęciu się wykonania wyroku: .....

Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania osoby, która jest obywatelem lub rezydentem państwa wykonującego, a państwo to wydało tę osobę pod warunkiem że zostanie mu ona ponownie przekazana w celu odbycia w nim kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, które zostały orzeczone względem niej w wydającym państwie członkowskim (art. 5 ust. 3 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania decyzji o wydaniu danej osoby: .....

Nazwa organu, który wydał decyzję o wydaniu danej osoby: .....

Numer referencyjny decyzji, jeśli dostępny: .....

Data wydania danej osoby, jeśli ta data jest znana: .....

11.2. Inne instrumenty

11.2.1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE ⁽⁷⁵⁾ o prawach ofiar

Dyrektywa 2012/29/UE o prawach ofiar (zwana dalej: „dyrektywą o prawach ofiar”) przewiduje powiadomienie ofiar o zwolnieniu sprawcy z miejsca zatrzymania (art. 6 ust. 5 dyrektywy o prawach ofiar). Ponadto art. 21 lit. h) oraz i) decyzji ramowej przewiduje obowiązek po stronie państwa wykonującego dotyczący powiadomienia państwa wydającego o ucieczce osoby skazanej i o jej zwolnieniu (zakończenie wykonywania kary). Ofiary nie mają jednak prawa do otrzymania powiadomienia o przekazaniu. Zaleca się, aby państwo wydające i państwo wykonujące przekazywały sobie tę informację, gdy wiadomo, że zwolnienie takie może wpłynąć na prawa ofiar.

11.2.2. Decyzja ramowa Rady 2008/947/WSiSW ⁽⁷⁶⁾ o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie zawieszenia i kar alternatywnych

Istotne jest rozróżnienie między decyzją ramową a decyzją ramową 2008/947/WSiSW o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie zawieszenia i kar alternatywnych (zwaną dalej: „decyzją ramową 2008/947”). W tym celu drugi ze wspomnianych instrumentów wyraźnie stanowi, że „nie ma zastosowania do wykonywania wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności objętych zakresem zastosowania decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW” (art. 1 ust. 3 lit. a) decyzji ramowej 2008/947). Ponadto „karę alternatywną” zdefiniowano jako „karę inną niż kara pozbawienia wolności, środek polegający na pozbawieniu wolności lub grzywna, nakładającą nakaz lub polecenie” (art. 2 ust. 4 decyzji ramowej 2008/947).

⁽⁷⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. 315 z 14.11.2012, s. 57).

⁽⁷⁶⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych (Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 102).

Jeżeli jednak osoba nie spełnia nałożonych na nią obowiązków lub warunków wynikających z warunku zawieszenia lub kary alternatywnej, a państwo wydania nałoży następnie na tę osobę karę pozbawienia wolności, która miałaby zostać wykonana w państwie wykonania (zob. w tym zakresie art. 14 ust. 4 i art. 17 decyzji ramowej 2008/947), należy zastosować decyzję ramową 2008/909, ponieważ decyzja ramowa 2008/947 nie przewiduje podstawy prawnej umożliwiającej wykonanie zagranicznej kary pozbawienia wolności.

Innym problemem, który może wystąpić, jest kwestia tak zwanych „kar łącznych”, które mogą zostać nałożone zgodnie z prawem krajowym niektórych państw członkowskich. Niekiedy wyrok zawiera karę, która stanowi częściowo karę pozbawienia wolności a częściowo karę z zawieszeniem wykonania (z okresem próby lub bez). W rezultacie może dojść do sytuacji, w której państwo członkowskie może zostać poproszone o wykonanie kary zarówno na podstawie decyzji ramowej, jak i na podstawie decyzji ramowej 2008/947. Łączne zastosowanie obu decyzji ramowych mogłoby skutkować sytuacją, w której jedynie część kary mogłaby być przekazana. Państwa członkowskie powinny rozważać takie sytuacje w każdym przypadku z osobna.

ZAŁĄCZNIK I

DECYZJA RAMOWA 2008/909/WSISW, NIEOFICJALNA WERSJA SKONSOLIDOWANA

Tekst decyzji ramowej w języku polskim

DECYZJA RAMOWA RADY 2008/909/WSiSW

z dnia 27 listopada 2008 r.

o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 1 lit. a) i art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska na posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. podkreśliła, że zasada wzajemnego uznawania powinna stanowić w obrębie Unii podstawę współpracy sądowej zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych.
- (2) W dniu 29 listopada 2000 r. Rada przyjęła, zgodnie z konkluzjami z posiedzenia w Tampere, program środków mających na celu wprowadzenie w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych ⁽¹⁾, w którym to programie wezwała do dokonania oceny potrzeby wprowadzenia nowoczesnych mechanizmów wzajemnego uznawania prawomocnie orzeczonych kar polegających na pozbawieniu wolności (środek 14) oraz w zakresie rozszerzenia stosowania zasady przekazywania osób skazanych w celu objęcia nią osób posiadających miejsce pobytu w państwie członkowskim (środek 16).
- (3) Program haski dotyczący wzmocnienia wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej ⁽²⁾ wymaga od państw członkowskich sfinalizowania programu środków, w szczególności w dziedzinie wykonania prawomocnie orzeczonych kar pozbawienia wolności.
- (4) Wszystkie państwa członkowskie ratyfikowały Konwencję Rady Europy o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. Na mocy tej konwencji osoby skazane mogą być przekazane w celu odbycia pozostałej części kary wyłącznie do państw, których są obywatelami, oraz tylko wówczas, gdy wyrażą na to zgodę zarówno osoby skazane, jak i dane państwo. Protokół dodatkowy do tej konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r., który pod pewnymi warunkami pozwala na przekazanie danej osoby bez jej zgody, nie został ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie. Żaden z dokumentów nie nakłada zasadniczego obowiązku przyjęcia osób skazanych w celu wykonania kary lub zastosowania innego środka.
- (5) Prawa proceduralne w postępowaniach karnych stanowią kluczowy element zapewniający wzajemne zaufanie pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie współpracy sądowej. Stosunki między państwami członkowskimi, które cechuje szczególne wzajemne zaufanie do systemów prawnych innych państw członkowskich, umożliwiają uznanie przez państwo wykonujące decyzji podjętych przez organy państwa wydającego. Dlatego też należy przewidzieć dalszy rozwój współpracy określonej w istniejących instrumentach Rady Europy dotyczących wykonywania wyroków w sprawach karnych, w szczególności w przypadkach, gdy wyrok w sprawie karnej dotyczy obywateli Unii, którzy zostali skazani na karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności w innym państwie członkowskim. Niezależnie od konieczności zapewnienia osobie skazanej odpowiednich zabezpieczeń, jej udział w postępowaniu nie powinien już dominować jego przebiegu poprzez wymaganie we wszystkich przypadkach jej zgody na przekazanie wyroku do innego państwa członkowskiego w celu jego uznania i wykonania orzeczonej kary.

⁽¹⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2001, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1.

- (6) Niniejsza decyzja ramowa powinna być wprowadzana w życie i stosowana w sposób pozwalający na przestrzeganie zasad równości, sprawiedliwości i zasadności.
- (7) Artykuł 4 ust. 1 lit. c) zawiera przepis uznaniowy, który pozwala na przekazanie wyroku i zaświadczenia, na przykład w przypadkach nieobjętych ust. 1 lit. a) i b), do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, lub do państwa członkowskiego, w którym osoba ta mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej 5 lat i w którym zachowa prawo stałego pobytu.
- (8) W przypadkach, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c), przekazanie wyroku i zaświadczenia do państwa wykonującego podlega konsultacji między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego, a także wymaga zgody właściwego organu państwa wykonującego. Właściwe organy powinny uwzględniać takie czynniki, jak na przykład czas trwania pobytu lub powiązania z państwem wykonującym. W przypadkach gdy osoba skazana mogłaby być przekazana do państwa członkowskiego i państwa trzeciego na mocy prawa krajowego lub instrumentów międzynarodowych, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego powinny w ramach konsultacji rozważyć, czy wykonanie kary w państwie wykonującym lepiej posłuży resocjalizacji niż wykonanie w państwie trzecim.
- (9) Wykonanie kary w państwie wykonującym powinno zwiększać szansę na resocjalizację osoby skazanej. Chcąc się upewnić, że wykonanie kary przez państwo wykonujące ułatwi resocjalizację osoby skazanej, właściwy organ państwa wydającego powinien uwzględnić takie czynniki, jak na przykład więzi osoby skazanej z państwem wykonującym oraz to, czy traktuje ona to państwo jako miejsce, z którym łączy ją więzi rodzinne, językowe, kulturowe, społeczne, gospodarcze lub innego rodzaju.
- (10) Stanowisko osoby skazanej, o którym mowa w art. 6 ust. 3, może być przydatne zwłaszcza przy stosowaniu przepisów art. 4 ust. 4. Sformułowanie „w szczególności” zostało użyte w celu objęcia zakresem zastosowania również przypadków, w których stanowisko osoby skazanej zawierałoby informacje mogące mieć znaczenie w związku z podstawami odmowy uznania i wykonania. Przepisy art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 3 nie stanowią podstawy odmowy związanej z resocjalizacją.
- (11) Polska potrzebuje więcej czasu niż inne państwa członkowskie, by poradzić sobie z praktycznymi i materialnymi konsekwencjami przekazywania obywateli polskich skazanych w innych państwach członkowskich, szczególnie w świetle zwiększonej mobilności obywateli polskich na terenie Unii. Z tego powodu należy przewidzieć tymczasowe odstępstwo o ograniczonym zakresie zastosowania na okres maksymalnie pięciu lat.
- (12) Niniejsza decyzja ramowa powinna być stosowana odpowiednio również do wykonywania kar w przypadkach objętych art. 4 ust. 6 i art. 5 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽³⁾. Oznacza to między innymi, że bez uszczerbku dla przywołanej decyzji ramowej państwo wykonujące może sprawdzić, czy istnieją podstawy odmowy uznania i odmowy wykonania określone w art. 9 niniejszej decyzji ramowej, sprawdzając między innymi podwójną karalność, o ile złożyło ono oświadczenie na podstawie art. 7 ust. 4 niniejszej decyzji ramowej, jako warunek uznania i wykonania wyroku w celu stwierdzenia, czy należy wydać daną osobę, czy też wykonać karę w przypadkach objętych art. 4 ust. 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW.
- (13) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza praw podstawowych i przestrzega zasady uznane w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i wyrażone w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej rozdziale VI. Żaden z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie powinien być interpretowany jako zakaz odmowy wykonania orzeczenia, jeśli istnieją obiektywne przesłanki, aby przypuszczać, że kara została orzeczona w celu ukarania danej osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, obywatelstwo, język, poglądy polityczne lub orientację seksualną albo że jej sytuacja może być niekorzystna z któregośkolwiek z tych powodów.
- (14) Niniejsza decyzja ramowa nie powinna uniemożliwiać żadnemu z państw członkowskich stosowania własnych przepisów konstytucyjnych dotyczących sprawiedliwego procesu sądowego, wolności stowarzyszania się, wolności prasy i wyrażania opinii w innych mediach.
- (15) Niniejsza decyzja ramowa powinna być stosowana zgodnie z przyznaniem w art. 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską prawem obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich.

⁽³⁾ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

- (16) Niniejsza decyzja ramowa powinna mieć zastosowanie zgodnie z obowiązującym prawem wspólnotowym, w tym w szczególności z dyrektywą Rady 2003/86/WE⁽⁴⁾, dyrektywą Rady 2003/109/WE⁽⁵⁾ i dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁶⁾.
- (17) Ilekroć w niniejszej decyzji mowa jest o państwie, w którym osoba skazana „mieszka”, oznacza to miejsce, z którym osoba ta jest związana poprzez zwykłe miejsce pobytu i poprzez takie elementy, jak rodzina oraz więzi społeczne i zawodowe.
- (18) W ramach stosowania art. 5 ust. 1 powinno być możliwe przekazanie wyroku lub jego poświadczonej kopii wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia – na przykład pocztą elektroniczną lub faksem – który pozwoli państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności.
- (19) W przypadkach, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), państwo wykonujące powinno przed odmową uznania i wykonania kary obejmującej środek inny niż kara pozbawienia wolności rozważyć możliwość dostosowania kary zgodnie z niniejszą decyzją ramową.
- (20) Podstawa odmowy, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), może mieć również zastosowanie w przypadkach, w których dana osoba nie została uznana winną popełnienia przestępstwa, chociaż właściwy organ zastosował w związku z popełnieniem przestępstwa środek polegający na pozbawieniu wolności inny niż kara pozbawienia wolności.
- (21) Podstawa odmowy odnosząca się do terytorialności, powinna być stosowana wyłącznie w wyjątkowych przypadkach z myślą o zapewnieniu jak najszerzej współpracy przewidzianej na mocy przepisów niniejszej decyzji ramowej, przy jednoczesnym uwzględnieniu jej celu. Każda decyzja, w której stosuje się tę podstawę odmowy, powinna być wydawana na podstawie analizy konkretnego przypadku oraz konsultacji przeprowadzanych pomiędzy właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego.
- (22) Termin określony w art. 12 ust. 2 powinien być stosowany przez państwa członkowskie w taki sposób, aby co do zasady wydanie prawomocnego orzeczenia i zakończenie postępowania odwoławczego następowało w okresie 90 dni.
- (23) Artykuł 18 ust. 1 stanowi, że zasada specjalności ma zastosowanie jedynie w przypadkach, w których dana osoba została przekazana do państwa wykonującego, z zastrzeżeniem przypadków wyszczególnionych w ust. 2. Nie powinna w związku z tym mieć ona zastosowania w przypadkach, w których dana osoba nie została przekazana do państwa wykonującego, na przykład gdy osoba ta zbiegła do państwa wykonującego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Definicje

Na użytek niniejszej decyzji ramowej:

- a) „wyrok” oznacza prawomocne orzeczenie lub nakaz sądu państwa wydającego nakładające karę na osobę fizyczną;
- b) „kara” oznacza karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności orzeczone za przestępstwo na czas określony lub nieokreślony na podstawie przeprowadzonego postępowania karnego;

⁽⁴⁾ Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

- c) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym został wydany wyrok;
- d) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, do którego został przekazany wyrok w celu jego uznania i wykonania.

Artykuł 2

Wyznaczenie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, który organ lub organy zgodnie z jego prawem krajowym są w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej właściwe w przypadkach, gdy to państwo członkowskie jest państwem wydającym lub państwem wykonującym.
2. Sekretariat Generalny Rady udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom członkowskim i Komisji.

Artykuł 3

Cel i zakres stosowania

1. Celem niniejszej decyzji ramowej jest określenie zasad, zgodnie z którymi państwo członkowskie, aby ułatwić resocjalizację osoby skazanej, uznaje wyrok i wykonuje karę.
2. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie w przypadkach, gdy osoba skazana znajduje się w państwie wydającym lub w państwie wykonującym.
3. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie wyłącznie do uznawania wyroków oraz wykonywania kar w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej. Przekazania wyroku nie uniemożliwia fakt, że oprócz kary postanowiono o karze pieniężnej lub konfiskacie, która to kara pieniężna nie została jeszcze uiszczona, a konfiskata wykonana. Uznanie i wykonanie takich kar pieniężnych i nakazów konfiskaty w innym państwie członkowskim następuje na podstawie instrumentów stosowanych między państwami członkowskimi, w szczególności decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym ⁽⁷⁾ i decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty ⁽⁸⁾.
4. Niniejsza decyzja ramowa nie narusza obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych określonych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ II

UZNAWANIE WYROKÓW I WYKONYWANIE KAR

Artykuł 4

Kryteria mające zastosowanie do przekazywania wyroku i zaświadczenia do innego państwa członkowskiego

1. W sytuacji gdy osoba skazana przebywa w państwie wydającym lub państwie wykonującym i pod warunkiem że osoba ta wyraziła zgodę, jeśli jest to wymagane zgodnie z art. 6, wyrok wraz z zaświadczeniem, którego standardowy formularz określono w załączniku I, może być przekazany do jednego z następujących państw członkowskich:
  - a) państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka; lub
  - b) państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, ale w którym nie mieszka, i do którego będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądowej albo administracyjnej lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku; lub

⁽⁷⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2005, s. 16.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 59.

c) państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, o którym mowa w lit. a) lub b), którego właściwy organ wyrazi zgodę na przekazanie do tego państwa członkowskiego wyroku i zaświadczenia.

2. Przekazanie wyroku i zaświadczenia może nastąpić, jeżeli właściwy organ państwa wydającego – w odpowiednich przypadkach po konsultacjach między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego – uzyskał pewność, że wykonanie kary przez państwo wykonujące będzie miało na celu ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej.

3. Przed przekazaniem wyroku i zaświadczenia właściwy organ państwa wydającego może za pomocą wszelkich odpowiednich środków przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wykonującego. Konsultacje są obowiązkowe w przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c). W tych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje państwo wydające czy wyraża zgodę na przekazanie wyroku.

4. Podczas takich konsultacji właściwy organ państwa wykonującego może przedstawić właściwemu organowi państwa wydającego uzasadnioną opinię, stwierdzając, że wykonanie kary w państwie wykonującym nie ułatwiłoby ani resocjalizacji osoby skazanej, ani jej pełnej reintegracji społecznej.

W przypadkach, w których nie przeprowadzono konsultacji, opinia taka może zostać przedstawiona bezzwłocznie po przekazaniu wyroku i zaświadczenia. Właściwy organ państwa wydającego rozważa tę opinię i podejmuje decyzję o ewentualnym wycofaniu zaświadczenia.

5. Państwo wykonujące może z własnej inicjatywy wystąpić z wnioskiem do państwa wydającego o przekazanie wyroku wraz z zaświadczeniem. Również osoba skazana może wystąpić z wnioskiem do właściwych organów państwa wydającego lub państwa wykonującego o wszczęcie procedury przekazania wyroku i zaświadczenia na podstawie niniejszej decyzji ramowej. Wnioski złożone zgodnie z niniejszym ustępem nie skutkują obowiązkiem przekazania wyroku wraz z zaświadczeniem przez państwo wydające.

6. W ramach wprowadzania w życie niniejszej decyzji ramowej państwa członkowskie przyjmują środki, które w szczególności uwzględniają cel, jakim jest ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej, stanowiącej podstawę dla właściwych organów do podjęcia decyzji o ewentualnym wydaniu zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia w przypadkach, do których odnosi się ust. 1 lit. c).

7. Przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później każde państwo członkowskie może powiadomić Sekretariat Generalny Rady, że – w związku z ustaleniami dokonanyymi z innymi państwami członkowskimi, które przekazały takie samo powiadomienie – nie jest wymagana jego uprzednia zgoda zgodnie z ust. 1 lit. c) na przekazanie wyroku i zaświadczenia:

- a) jeżeli osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie; lub
- b) jeżeli osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego – w przypadkach innych niż określone w ust. 1 lit. a) i b).

W przypadkach, o których mowa w lit. a), prawo stałego pobytu oznacza, że dana osoba:

- ma prawo stałego pobytu w danym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie przepisy wspólnotowe przyjęte na podstawie art. 18, 40, 44 i 52 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, lub
- posiada ważne pozwolenie na pobyt, stały lub długoterminowy, w danym państwie członkowskim, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie przepisy wspólnotowe przyjęte na podstawie art. 63 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w odniesieniu do państw członkowskich, do których stosuje się takie przepisy wspólnotowe, lub zgodnie z prawem krajowym w odniesieniu do państw członkowskich, do których nie mają one zastosowania.

Artykuł 5

Przekazywanie wyroku i zaświadczenia

1. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje wyrok lub jego poświadczoną kopię wraz z zaświadczeniem bezpośrednio właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia, który pozwoli państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności. Oryginał wyroku lub jego poświadczoną kopię oraz oryginał zaświadczenia wysyła się państwu wykonującemu, jeśli tego zażąda. Wszelkie oficjalne zawiadomienia są również przekazywane bezpośrednio pomiędzy wymienionymi właściwymi organami.

2. Zaświadczenie musi być podpisane, a jego treść poświadczona jako zgodna z prawdą przez właściwy organ państwa wydającego.
3. Państwo wydające za każdym razem przekazuje wyrok wraz z zaświadczeniem tylko do jednego państwa wykonującego.
4. Jeżeli właściwemu organowi państwa wydającego nie jest znany właściwy organ państwa wykonującego, podejmuje on niezbędne starania w celu uzyskania takiej informacji od państwa wykonującego, również poprzez punkty kontaktowe europejskiej sieci sądowej utworzonej na podstawie wspólnego działania Rady 98/428/WSiSW^(*).
5. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymuje wyrok wraz z zaświadczeniem, nie jest właściwy do uznania tego wyroku ani do podjęcia działań niezbędnych do jego wykonania, przekazuje on z urzędu wyrok wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi państwa wykonującego oraz informuje o tym właściwy organ państwa wydającego.

Artykuł 6

Stanowisko osoby skazanej i powiadomienie jej

1. Bez uszczerbku dla ust. 2 wyrok wraz z zaświadczeniem może być przekazany do państwa wykonującego w celach jego uznania i wykonania kary wyłącznie za zgodą osoby skazanej zgodnie z prawem państwa wydającego.
2. Zgoda osoby skazanej nie jest wymagana w przypadku, gdy wyrok wraz z zaświadczeniem jest przekazywany:
  - a) do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka;
  - b) do państwa członkowskiego, do którego osoba skazana będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku;
  - c) do państwa członkowskiego, do którego osoba ta zbiegła lub wróciła w inny sposób z powodu grożącego jej w państwie wydającym postępowania karnego lub w następstwie skazania w tym państwie wydającym.
3. We wszystkich przypadkach, gdy osoba skazana nadal przebywa w państwie wydającym, umożliwia się jej wyrażenie swojego stanowiska ustnie lub pisemnie. Jeżeli państwo wydające uznaje to za konieczne ze względu na wiek, stan fizyczny lub umysłowy osoby skazanej, umożliwia się wyrażenie stanowiska jej przedstawicielowi prawnemu.

Przy podejmowaniu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem uwzględnia się stanowisko osoby skazanej. Jeżeli dana osoba korzysta z możliwości przewidzianej w niniejszym ustępie, jej stanowisko przekazywane jest państwu wykonującemu, w szczególności w związku z art. 4 ust. 4. Jeżeli dana osoba przedstawiła swoje stanowisko w formie ustnej, państwo wydające gwarantuje państwu wykonującemu dostęp do zapisu treści tego oświadczenia.

4. Właściwy organ państwa wydającego informuje osobę skazaną w zrozumiałym dla niej języku o podjęciu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem wykorzystując do tego standardowy formularz powiadomienia określony w załączniku II. Gdy w momencie podejmowania tej decyzji osoba skazana przebywa w państwie wykonującym, formularz ten jest przekazywany do państwa wykonującego, które odpowiednio powiadamia osobę skazaną.

5. Ustęp 2 lit. a) nie ma zastosowania do Polski jako państwa wydającego i jako państwa wykonującego, w przypadkach gdy wyrok został wydany przed upływem pięciu lat od dnia 5 grudnia 2011 r. Polska może w dowolnym momencie poinformować Sekretariat Generalny Rady, że zaprzestaje korzystania z niniejszego odstępstwa.

^(*) Dz.U. L 191 z 7.7.1998, s. 4.

Artykuł 7

Podwójna karalność

1. Następujące przestępstwa stanowią podstawę uznania orzeczenia i wykonania wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności zgodnie z niniejszą decyzją ramową bez weryfikacji podwójnej karalności czynu, jeżeli w państwie wydającym są one zagrożone karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem środka polegającego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, zgodnie z definicją tych przestępstw w systemie prawnym państwa wydającego:

- udział w organizacji przestępczej,
- terroryzm,
- handel ludźmi,
- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca,
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,
- korupcja,
- nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁰⁾,
- pranie korzyści z przestępstwa,
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro,
- przestępstwa komputerowe,
- przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt,
- udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie,
- zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała,
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,
- rasizm i ksenofobia,
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni,
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,
- oszustwo,
- wymuszenie rozbójnicze,
- podrabianie i piractwo produktów,
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,
- fałszowanie środków płatniczych,
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu,
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi,
- obrót kradzionymi pojazdami,
- zgwałcenie,
- podpalenie,
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- porwanie statku wodnego lub powietrznego,
- sabotaż.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego na warunkach określonych w art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, może w dowolnym czasie podjąć decyzję o dodaniu innych rodzajów przestępstw do wykazu zawartego w ust. 1. Rada analizuje w świetle sprawozdania przedłożonego jej na podstawie art. 29 ust. 5 niniejszej decyzji ramowej, czy wykaz ten należy rozszerzyć lub zmienić.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 49.

3. W odniesieniu do przestępstw innych niż określone w ust. 1 państwo wykonujące może uzależnić uznanie wyroku i wykonanie kary od tego, czy odnoszą się one do czynów stanowiących przestępstwo także w świetle prawa państwa wykonującego, niezależnie od znamion przestępstwa czy jego opisu.

4. Każde państwo członkowskie może w przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że nie będzie stosowało ust. 1. Oświadczenie takie można wycofać w dowolnym czasie. Oświadczenia takie oraz informacje o ich wycofaniu podlegają publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 8

Uznanie wyroku i wykonanie kary

1. Właściwy organ państwa wykonującego uznaje wyrok, który został przekazany zgodnie z art. 4, jak również z procedurą przewidzianą w art. 5, oraz niezwłocznie podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu wykonania kary, chyba że właściwy organ postanowi powołać się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 9.

2. Jeżeli kara ze względu na jej czas trwania jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, właściwy organ tego państwa może podjąć decyzję o dostosowaniu kary jedynie w przypadku, gdy kara ta przekracza maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie krajowym tego państwa. Dostosowana kara nie jest łagodniejsza niż maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie państwa wykonującego.

3. Jeżeli kara ze względu na jej rodzaj jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, właściwy organ państwa wykonującego może dostosować ją do rodzaju kary lub środka przewidzianego za podobne przestępstwa zgodnie z prawem tego państwa. Taki rodzaj kary lub środka odpowiada możliwie najściślej karze orzeczonej w państwie wydającym, która nie może zostać zastąpiona karą pieniężną.

4. Dostosowanie kary nie może spowodować zaostrzenia kary orzeczonej w państwie wydającym pod względem rodzaju lub czasu trwania.

Artykuł 9

Podstawy odmowy uznania i wykonania

1. Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania wyroku i wykonania kary, jeżeli:
  - a) zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi i nie zostało uzupełnione lub poprawione w rozsądnym terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego;
  - b) nie są spełnione kryteria określone w art. 4 ust. 1;
  - c) wykonanie kary byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
  - d) w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 3, oraz – gdy państwo wykonujące złożyło oświadczenie na podstawie art. 7 ust. 4 – w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 1, wyrok odnosi się do czynów, które zgodnie z prawem państwa wykonującego nie stanowiłyby przestępstwa. W odniesieniu do podatków lub opłat, cel i obrotu dewizowego nie odmawia się jednak wykonania wyroku na tej podstawie, że prawo państwa wykonującego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, cel oraz obrotu dewizowego, co prawo państwa wydającego;
  - e) wykonanie kary uległo przedawnieniu zgodnie z prawem państwa wykonującego;
  - f) zgodnie z prawem państwa wykonującego istnieje immunitet uniemożliwiający wykonanie kary;
  - g) kara została orzeczona wobec osoby, która zgodnie z prawem państwa wykonującego ze względu na swój wiek nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, w odniesieniu do których wydano wyrok;
  - h) w chwili otrzymania wyroku przez właściwy organ państwa wykonującego pozostało do odbycia mniej niż sześć miesięcy kary;

- i) według zaświadczenia określonego w art. 4 dana osoba nie stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie, chyba że w zaświadczeniu stwierdza się, że dana osoba zgodnie z dalszymi wymogami proceduralnymi określonymi w prawie krajowym państwa wydającego nakaz:
- (i) w odpowiednim terminie:
- została wezwana osobiście i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano to orzeczenie, albo inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonej rozprawie,
  - oraz
  - została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się na rozprawie;
- albo
- (ii) wiedząc o wyznaczonej rozprawie, udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez daną osobę lub przez państwo do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten faktycznie bronił ją na rozprawie;
- albo
- (iii) po doręczeniu jej orzeczenia i wyraźnym pouczeniu o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylecia lub zmiany pierwotnego orzeczenia:
- wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje orzeczenia,
  - lub
  - nie wystąpiła w ustawowym terminie o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania;
- j) przed podjęciem decyzji zgodnie z art. 12 ust. 1 państwo wykonujące składa wniosek na podstawie art. 18 ust. 3, a państwo wydające nie wyraża zgody, zgodnie z art. 18 ust. 2 lit. g), na to, by przeciw danej osobie prowadzić postępowanie karne, orzec wobec niej karę lub pozbawić wolności w państwie wykonującym za przestępstwo popełnione przed przekazaniem inne niż to, w związku z którym osoba ta została przekazana;
- k) orzeczona kara obejmuje środek związany z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną, lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, który – niezależnie od art. 8 ust. 3 – nie może zostać wykonany przez państwo wykonujące zgodnie z systemem prawnym lub systemem opieki zdrowotnej tego państwa członkowskiego;
- l) wyrok odnosi się do przestępstw, które na mocy prawa państwa wykonującego są uznawane za popełnione w pełni lub w większej lub w zasadniczej części na terytorium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z takim terytorium.

2. Każda decyzja podjęta na mocy ust. 1 lit. l), dotycząca przestępstw popełnionych częściowo na terytorium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z jego terytorium, podejmowana jest przez właściwy organ państwa wykonującego indywidualnie dla każdego przypadku i z uwzględnieniem szczególnych okoliczności, a w szczególności tego, czy czyn został popełniony w większej lub w zasadniczej części w państwie wydającym.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c), i), k) oraz l), zanim właściwy organ państwa wykonującego podejmie decyzję o odmowie uznania wyroku i wykonania kary, przeprowadza on z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków konsultacje z właściwym organem państwa wydającego, a w stosownych przypadkach zwraca się też z prośbą o niezwłoczne przekazanie wszystkich niezbędnych dodatkowych informacji.

Artykuł 10

Częściowe uznanie i wykonanie

1. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego rozważa częściowe uznanie wyroku i częściowe wykonanie kary, to może on, przed podjęciem decyzji o odmowie uznania wyroku i wykonania kary w całości, przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wydającego w celu wypracowania porozumienia, o którym mowa w ust. 2.

2. Właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego mogą w indywidualnych przypadkach uzgodnić częściowe uznanie i wykonanie kary zgodnie z ustalonymi przez siebie warunkami, pod warunkiem że takie uznanie i wykonanie nie skutkuje wydłużeniem czasu trwania kary. W przypadku braku takiego porozumienia zaświadczenie jest wycofywane.

Artykuł 11

Odroczenie uznania wyroku

W przypadku gdy zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi, uznanie wyroku może zostać odroczone w państwie wykonującym do momentu upływu rozsądnego terminu wyznaczonego przez państwo wykonujące na uzupełnienie lub poprawienie zaświadczenia.

Artykuł 12

Decyzja w sprawie wykonania kary i terminy

1. Właściwy organ państwa wykonującego podejmuje w najkrótszym możliwym terminie decyzję, czy uzna wyrok i wykona karę oraz informuje o tym państwo wydające, jak również o jakiegokolwiek decyzji dotyczącej dostosowania kary zgodnie z art. 8 ust. 2 i 3.
2. O ile nie występuje podstawa odroczenia zgodnie z art. 11 lub art. 23 ust. 3, prawomocne orzeczenie dotyczące uznania wyroku i wykonania kary zostaje wydane w terminie 90 dni od otrzymania wyroku i zaświadczenia.
3. Jeżeli w wyjątkowych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego nie ma praktycznej możliwości zachowania terminu określonego w ust. 2, informuje o tym niezwłocznie w dowolny sposób właściwy organ państwa wydającego, podając przyczyny opóźnienia i przewidywany czas potrzebny do wydania prawomocnego orzeczenia.

Artykuł 13

Wycofanie zaświadczenia

Dopóki nie rozpoczęło się wykonywanie kary w państwie wykonującym, państwo wydające może wycofać zaświadczenie z tego państwa, podając powody swojego działania. Po wycofaniu zaświadczenia państwo wykonujące zaprzestaje wykonywania kary.

Artykuł 14

Tymczasowe aresztowanie

W przypadku gdy osoba skazana znajduje się w państwie wykonującym, państwo wykonujące na żądanie państwa wydającego może przed otrzymaniem wyroku i zaświadczenia lub przed podjęciem decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary aresztować osobę skazaną lub podjąć każdy inny środek zapewniający, że osoba skazana pozostanie na jego terytorium do czasu podjęcia decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary. Czas trwania kary nie może zostać wydłużony w wyniku aresztowania na mocy niniejszego przepisu.

Artykuł 15

Przekazywanie osób skazanych

1. Jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wydającym, jest ona przekazywana do państwa wykonującego w terminie uzgodnionym przez właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego, jednakże nie później niż 30 dni po wydaniu przez państwo wykonujące prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary.

2. Jeśli nieprzewidziane okoliczności uniemożliwiają przekazanie osoby skazanej w terminie określonym w ust. 1, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego niezwłocznie kontaktują się ze sobą. Przekazanie następuje niezwłocznie po ustaniu tych okoliczności. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego i uzgadnia z nim nowy termin przekazania. W takim przypadku przekazanie następuje w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty.

Artykuł 16

Tranzyt

1. Każde państwo członkowskie zezwala zgodnie ze swoim prawem na tranzyt przez swoje terytorium osoby skazanej, która jest przekazywana do państwa wykonującego, pod warunkiem że państwo wydające, wraz z wnioskiem o tranzyt, przekazało mu kopię zaświadczenia, o którym mowa w art. 4. Wniosek o tranzyt i zaświadczenie mogą zostać przekazane w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia. Na wniosek państwa członkowskiego, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt, państwo wydające dostarcza tłumaczenie zaświadczenia na jeden z języków – wskazanych we wniosku – akceptowanych przez państwo członkowskie, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt.

2. Po otrzymaniu wniosku o zezwolenie na tranzyt państwo członkowskie, do którego zwrócono się o to zezwolenie, informuje państwo wydające, jeżeli nie może zapewnić, że na jego terytorium osoba skazana nie będzie ścigana lub, z zastrzeżeniem ust. 1, zatrzymana, lub też jej wolność nie zostanie w inny sposób ograniczona w związku z przestępstwem popełnionym lub karą orzeczoną przed opuszczeniem przez tę osobę terytorium państwa wydającego. W takim przypadku państwo wydające może wycofać swój wniosek.

3. Państwo członkowskie, przez którego terytorium ma się odbyć tranzyt, powiadamia w ten sam sposób o swojej decyzji, która podejmowana jest w trybie priorytetowym, nie później niż w terminie tygodnia od otrzymania wniosku. Podjęcie tej decyzji można odroczyć do czasu przekazania państwu członkowskiemu, do którego zwrócono się z wnioskiem o zezwolenie na tranzyt, tłumaczenia, w przypadku gdy zwrócono się o nie na mocy ust. 1.

4. Państwo członkowskie, do którego zwrócono się z wnioskiem o zezwolenie na tranzyt, może zatrzymać osobę skazaną w areszcie tylko na taki okres, jaki wymagany jest ze względu na tranzyt przez jego terytorium.

5. Wniosek o tranzyt nie jest wymagany w przypadku transportu drogą lotniczą, jeżeli nie są planowane międzylądowania. W przypadku niezaplanowanego lądowania państwo wydające przekazuje jednak w terminie 72 godzin informacje, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 17

Prawo regulujące wykonanie

1. Wykonanie kary podlega prawu państwa wykonującego. Jedynie organy państwa wykonującego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, są właściwe w sprawach dotyczących procedury wykonania i określenia wszystkich odnoszących się do niej środków, w tym podstaw przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.

2. Właściwy organ w państwie wykonującym zalicza pełny okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą, w odniesieniu do której wydany był wyrok, na poczet całkowitego okresu kary pozbawienia wolności, która ma zostać odbyta w państwie wykonującym.

3. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia na żądanie właściwy organ państwa wydającego o obowiązujących przepisach dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia. Państwo wydające może zgodzić się na zastosowanie takich przepisów lub może wycofać zaświadczenie.

4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że decyzje w sprawie przedterminowego lub warunkowego zwolnienia mogą również uwzględniać te przepisy prawa krajowego, wskazane przez państwo wydające, zgodnie z którymi dana osoba ma prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia w określonym momencie.

Artykuł 18

Zasada specjalności

1. Osoba przekazana do państwa wykonującego zgodnie z niniejszą decyzją ramową nie może, z zastrzeżeniem ust. 2, być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, inne niż to, w związku z którym została przekazana.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

- a) gdy osoba – mając możliwość opuszczenia terytorium państwa wykonującego – nie uczyniła tego w terminie 45 dni od jej ostatecznego zwolnienia lub po opuszczeniu tego terytorium powróciła na nie;
- b) gdy przestępstwo nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności;
- c) gdy postępowanie karne nie prowadzi do zastosowania środka ograniczającego wolność osobistą;
- d) gdy osoba skazana mogłaby podlegać karze lub zastosowaniu środka niepolegającego na pozbawieniu wolności, w szczególności karze pieniężnej lub środkowi zastosowanemu w jej miejsce, nawet jeżeli kara ta lub środek zastosowany w jej miejsce mogą powodować ograniczenie wolności osobistej danej osoby;
- e) gdy osoba wyraziła zgodę na przekazanie;
- f) gdy osoba skazana, po jej przekazaniu, wyraźnie zrzekła się prawa do zastosowania wobec niej zasady specjalności w odniesieniu do określonych przestępstw popełnionych przed jej przekazaniem. Zrzeczenie dokonywane jest przed właściwymi organami sądowymi państwa wykonującego i jest ono protokołowane zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Oświadczenie o zrzeczeniu sporządza się w taki sposób, aby wynikało z niego jasno, że osoba dokonała go dobrowolnie z pełną świadomością jego skutków. W tym celu dana osoba ma prawo do zasięgnięcia porady prawnej;
- g) w przypadkach innych niż wymienione w lit. a)–f), gdy państwo wydające wyraża zgodę w myśl ust. 3.

3. Wniosek o wyrażenie zgody składa się do właściwego organu państwa wydającego wraz z informacjami, o których mowa w art. 8 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, oraz z tłumaczeniem, o którym mowa w art. 8 ust. 2 tej decyzji ramowej. Zgoda jest udzielana, jeśli w myśl tej decyzji ramowej zachodzi obowiązek wydania danej osoby. Decyzja podejmowana jest w terminie do 30 dni od otrzymania wniosku. W sytuacjach, o których mowa w art. 5 wspomnianej decyzji ramowej, państwo wykonujące udziela gwarancji przewidzianych w tym artykule.

Artykuł 19

Amnestia, ułaskawienie, rewizja wyroku

1. Państwo wydające oraz państwo wykonujące mogą postanowić o amnestii lub zastosować ułaskawienie.
2. Jedynie państwo wydające może rozstrzygać wnioski o rewizję wyroku nakładającego karę, która ma być wykonana zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

Artykuł 20

Informacje przekazywane przez państwo wydające

1. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego o wszelkich decyzjach lub środkach, w wyniku których kara przestaje być wykonalna ze skutkiem natychmiastowym lub po upływie określonego czasu.

2. Właściwy organ państwa wykonującego zaprzestaje wykonywania kary bezpośrednio po uzyskaniu od właściwego organu państwa wydającego informacji o decyzji lub środka, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 21

Informacje przekazywane przez państwo wykonujące

Właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wydającego w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia:

- a) o przekazaniu wyroku i zaświadczenia właściwemu organowi odpowiedzialnemu za jego wykonanie zgodnie z art. 5 ust. 5;
- b) o tym, że w praktyce niemożliwe jest wykonanie kary, gdyż po przekazaniu wyroku i zaświadczenia do państwa wykonującego odszukanie osoby skazanej na terytorium państwa wykonującego jest niemożliwe, w którym to przypadku państwo wykonujące nie jest zobowiązane do wykonania kary;
- c) o wydaniu prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary wraz z datą wydania tego orzeczenia;
- d) o wszelkich orzeczeniach o odmowie uznania wyroku i wykonania kary zgodnie z art. 9, wraz z uzasadnieniem;
- e) o wszelkich orzeczeniach o dostosowaniu kary zgodnie z art. 8 ust. 2 lub 3, wraz z uzasadnieniem;
- f) o wszelkich decyzjach o niewykonywaniu kary z powodów, o których mowa w art. 19 ust. 1, wraz z uzasadnieniem;
- g) o początku i końcu okresu warunkowego zwolnienia, w przypadku gdy jest to zaznaczone w zaświadczeniu przez państwo wydające;
- h) o ucieczce osoby skazanej;
- i) o wykonaniu kary, niezwłocznie po zakończeniu jej wykonywania.

Artykuł 22

Skutki przekazania osoby skazanej

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 państwo wydające nie może przystąpić do wykonywania kary po rozpoczęciu jej wykonywania przez państwo wykonujące.
2. Państwo wydające ponownie uzyskuje prawo do wykonania kary po uzyskaniu informacji od państwa wykonującego o częściowym niewykonaniu kary zgodnie z art. 21 lit. h).

Artykuł 23

Języki

1. Zaświadczenie musi zostać przetłumaczone na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego. Każde państwo członkowskie może przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że będzie przyjmowało tłumaczenie w jednym lub kilku innych językach urzędowych instytucji Unii Europejskiej.
2. Nie jest wymagane tłumaczenie wyroku, z zastrzeżeniem ust. 3.
3. Każde państwo członkowskie może przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że jako państwo wykonujące może niezwłocznie po otrzymaniu wyroku i zaświadczenia zażądać – w przypadkach gdy uzna, że treść zaświadczenia jest niewystarczająca do podjęcia decyzji o wykonaniu kary – aby wyrok lub jego główne części został dostarczony z tłumaczeniem na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego lub na jeden lub kilka innych języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej. Żądanie jest zgłaszane po przeprowadzeniu w razie konieczności konsultacji pomiędzy właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego, w celu określenia zasadniczych części wyroku, które należy przetłumaczyć.

Podjęcie decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary można odroczyć do czasu przekazania tłumaczenia państwu wykonującemu przez państwo wydające lub do czasu uzyskania tłumaczenia, w przypadku gdy państwo wykonujące podejmie decyzję o przetłumaczeniu wyroku na własny koszt.

Artykuł 24

Koszty

Koszty powstałe w związku ze stosowaniem niniejszej decyzji ramowej ponoszone są przez państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów przekazania osoby skazanej do państwa wykonującego oraz kosztów, które powstały wyłącznie na terytorium, na którym władzę sprawuje państwo wydające.

Artykuł 25

Wykonywanie kar w następstwie europejskiego nakazu aresztowania

Bez uszczerbku dla decyzji ramowej 2002/584/WSiSW przepisy niniejszej decyzji ramowej mają odpowiednio zastosowanie w zakresie, w jakim są zgodne z przepisami tej decyzji ramowej, do wykonywania kar, w przypadku gdy państwo członkowskie rozpocznie wykonywanie kary w sprawach objętych art. 4 ust. 6 tej decyzji ramowej lub gdy działając na mocy art. 5 ust. 3 tej decyzji ramowej, postawiło ono warunek, że dana osoba musi wrócić, aby odbyć karę w danym państwie członkowskim, dzięki czemu nie uniknie ona kary.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 26

Stosunek do innych umów i uzgodnień

1. Bez uszczerbku dla ich stosowania pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi oraz dla ich przejściowego stosowania na mocy art. 28, niniejsza decyzja ramowa zastępuje od dnia 5 grudnia 2011 r. odpowiednie przepisy następujących konwencji mających zastosowanie w stosunkach między państwami członkowskimi:

- Europejska konwencja o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. i jej protokół dodatkowy z dnia 18 grudnia 1997 r.,
- Europejska konwencja o międzynarodowej ważności wyroków karnych z dnia 28 maja 1970 r.,
- tytuł III rozdział 5 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach,
- Konwencja między państwami członkowskimi Wspólnot Europejskich w sprawie wykonywania zagranicznych postanowień w sprawach karnych z dnia 13 listopada 1991 r.;

2. Państwa członkowskie mogą nadal stosować dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia obowiązujące po dniu 27 listopada 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie celów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do uproszczenia lub ułatwienia procedur wykonywania kar.

3. Państwa członkowskie mogą zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia po dniu 5 grudnia 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie przepisów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do upraszczania lub dalszego usprawniania procedur wykonywania kar.

4. W terminie do dnia 5 marca 2009 r. państwa członkowskie informują Radę i Komisję o istniejących umowach i uzgodnieniach, o których mowa w ust. 2 i które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie informują także Radę i Komisję o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.

*Artykuł 27***Terytorialny zakres stosowania**

Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do Gibraltaru.

*Artykuł 28***Przepis przejściowy**

1. Wnioski otrzymane przed dniem 5 grudnia 2011 r. podlegają istniejącym instrumentom prawnym dotyczącym przekazywania osób skazanych. Wnioski otrzymane po tej dacie podlegają przepisom przyjętym przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą decyzją ramową.
2. Każde państwo członkowskie może jednak przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej przez Radę złożyć oświadczenie, w którym stwierdzi, że w przypadkach, w których prawomocny wyrok został wydany przed datą przez nie określoną, będzie ono jako państwo wydające i wykonujące nadal stosowało istniejące instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych mające zastosowanie przed dniem 5 grudnia 2011 r. Jeśli takie oświadczenie zostanie złożone, instrumenty te mają zastosowanie w takich przypadkach w stosunku do wszystkich innych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy złożyły one takie samo oświadczenie. Wspomniana data nie może być późniejsza niż 5 grudnia 2011 r. Oświadczenie to zostanie opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Może zostać ono wycofane w dowolnym momencie.

*Artykuł 29***Wprowadzenie w życie**

1. Państwa członkowskie podejmą niezbędne środki mające na celu wykonanie niniejszej decyzji ramowej w terminie do dnia 5 grudnia 2011 r.
2. Państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji tekst przepisów przenoszących do ich prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Na podstawie opracowanego przez Komisję sprawozdania wykorzystującego te informacje Rada, nie później niż dnia 5 grudnia 2012 r., ocenia, w jakim zakresie państwa członkowskie wykonały niniejszą decyzję ramową.
3. Sekretariat Generalny Rady powiadamia państwa członkowskie oraz Komisję o oświadczeniach lub powiadomieniach złożonych na podstawie art. 4 ust. 7 i art. 23 ust. 1 lub 3.
4. Bez uszczerbku dla art. 35 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej państwo członkowskie doświadczające powtarzających się trudności w stosowaniu art. 25 niniejszej decyzji ramowej, które nie zostały rozwiązane drogą konsultacji dwustronnych, informuje Radę i Komisję o takich trudnościach. Na podstawie tych informacji i wszelkich innych dostępnych informacji Komisja sporządza sprawozdanie, dołączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne, co służyć ma rozwiązaniu zgłoszonych trudności.
5. W terminie do dnia 5 grudnia 2013 r. Komisja sporządza na podstawie otrzymanych informacji sprawozdanie, dołączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne. Na podstawie sprawozdania lub inicjatywy Komisji Rada dokonuje przeglądu w szczególności art. 25, aby rozważyć możliwość zastąpienia go bardziej szczegółowymi przepisami.

*Artykuł 30***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

ZAŁĄCZNIK II

ZAŚWIADCZENIE DO CELÓW PRZEKAZANIA

ZAŚWIADCZENIE

o którym mowa w art. 4 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków w sprawach karnych skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej ⁽¹⁾

a) * Państwo wydające: .....
 * Państwo wykonujące: .....

b) Sąd wydający wyrok skazujący, który się uprawomocnił:
 Nazwa: .....
 Wyrok wydano dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr): .....
 Wyrok uprawomocnił się dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr): .....
 Sygnatura aktu wyroku (jeśli jest dostępna): .....

c) Informacje o organie, z którym można kontaktować się w kwestiach dotyczących zaświadczenia:

- Rodzaj organu: proszę zaznaczyć właściwe pole:
  - Organ centralny .....
  - Sąd .....
  - Inny organ .....
- Dane teleadresowe organu wskazanego w lit. c) pkt 1:

Nazwa: .....

Adres: .....

Nr tel.: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta) .....

Nr faksu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta) .....

Adres poczty elektronicznej (jeśli jest dostępny): .....
- Języki, w których można kontaktować się z ww. organem:
- Dane kontaktowe osoby/osób, z którą/którymi należy się kontaktować w celu uzyskania dodatkowych informacji służących wykonaniu wyroku lub w celu uzgodnienia procedury przekazywania osób (imię i nazwisko, tytuł/ stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu, adres poczty elektronicznej), jeśli inne niż wskazane w pkt 2: .....

d) Informacje dotyczące osoby, wobec której orzeczono karę:

Nazwisko: .....

Imię/imiona: .....

Nazwisko rodowe (jeśli dotyczy): .....

Pseudonimy (jeśli dotyczy): .....

⁽¹⁾ Zaświadczenie to musi zostać sporządzone w jednym z języków urzędowych wykonującego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek innym języku zaakceptowanym przez to państwo albo musi zostać przetłumaczone na taki język.

Płeć: .....

Obywatelstwo: .....

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeśli jest dostępny): .....

Data urodzenia: .....

Miejsce urodzenia: .....

Ostatnie znane adresy/miejsca pobytu: .....

Język lub języki zrozumiałe dla danej osoby (jeśli są znane): .....

Osoba skazana przebywa:

w państwie wydającym i będzie przekazana do państwa wykonującego.

w państwie wykonującym, w którym wyrok zostanie wykonany.

Ewentualne informacje dodatkowe – jeśli są dostępne:

1. Zdjęcie i odciski palców osoby skazanej lub dane teleadresowe osoby, z którą należy się skontaktować w celu uzyskania takich informacji:
.....
2. Rodzaj i numer dowodu tożsamości lub paszportu osoby skazanej:
.....
3. Rodzaj i numer pozwolenia na pobyt osoby skazanej:
.....
4. Inne istotne informacje o powiązaniach rodzinnych, osobistych lub zawodowych osoby skazanej z państwem wykonującym:
.....
.....

e) Wniosek państwa wydającego o zastosowanie aresztu tymczasowego (jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wykonującym):

Państwo wydające występuje do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku.

Państwo wydające już wystąpiło do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku. Proszę podać nazwę organu w państwie wydającym, który podjął decyzję w sprawie wniosku o aresztowanie danej osoby (w stosownym przypadku oraz w miarę możliwości):
.....
.....
.....

f) Związek z jakimkolwiek wcześniejszym europejskim nakazem aresztowania (ENA):

Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, a wykonujące państwo członkowskie podejmuje się wykonania tego wyroku lub środka (art. 4 ust. 6 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania europejskiego nakazu aresztowania oraz jego numer referencyjny, jeśli dostępny:
.....

Nazwa organu, który wydał europejski nakaz aresztowania: .....

Data wydania decyzji o podjęciu się wykonania nakazu oraz jej numer referencyjny, jeśli dostępny:
.....

Nazwa organu, który wydał decyzję o podjęciu się wykonania wyroku:
 .....

Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania osoby, która jest obywatelem lub rezydentem państwa wykonującego, a państwo to wydało tę osobę pod warunkiem, że zostanie mu ona ponownie przekazana w celu odbycia w nim kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, które zostały orzeczone względem niej w wydającym państwie członkowskim (art. 5 ust. 3 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania decyzji o wydaniu danej osoby: .....

Nazwa organu, który wydał decyzję o wydaniu danej osoby: .....

Numer referencyjny decyzji, jeśli dostępny: .....

Data wydania danej osoby, jeśli ta data jest znana: .....

g) Powody przekazania wyroku i zaświadczenia (jeżeli wypełniono rubrykę f), niniejszą rubrykę można pominąć):
 Wyrok i zaświadczenie zostają przekazane państwu wykonującemu, ponieważ organ wydający jest przekonany, że wykonanie wyroku w państwie wykonującym ułatwi resocjalizację osoby skazanej oraz:

a) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego i mieszka w tym państwie.

b) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego, do którego będzie ona deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub na podstawie decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku. Jeżeli nakaz wydalenia lub deportacji nie stanowi części wyroku, proszę podać nazwę organu, który wydał nakaz, datę jego wydania oraz numer referencyjny, jeśli dostępny: .....

c) Państwo wykonujące jest państwem innym niż to, o którym mowa w lit. a) lub b), ale jego właściwy organ wyraża zgodę na przekazanie do tego państwa wyroku i zaświadczenia.

d) Państwo wykonujące dokonało powiadomienia, o którym mowa w art. 4 ust. 7 decyzji ramowej, oraz:

potwierdza się, że zgodnie z wiedzą właściwego organu państwa wydającego osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie; lub

potwierdza się, że osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego.

h) Wyrok skazujący:

1. Wyrok obejmuje łącznie ..... przestępstw.

Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich przestępstwo lub przestępstwa zostały popełnione, w tym czasu i miejsca; oraz określenie, na czym polegał udział osoby skazanej:
 .....
 .....
 .....
 .....

Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa lub przestępstw oraz mające zastosowanie przepisy, na podstawie których wydano wyrok:
 .....
 .....
 .....

2. Jeżeli przestępstwo lub przestępstwa wymienione w lit. h) pkt 1 stanowią przynajmniej jedno spośród następujących przestępstw – zgodnie z ich definicją w prawie państwa wydającego – zagrożonych w państwie wydającym karą pozbawienia wolności lub innym środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, proszę zaznaczyć odpowiednie pole(-a):

- udział w organizacji przestępczej;
- terroryzm;
- handel ludźmi;
- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca;
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
- korupcja;
- nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- pranie korzyści z przestępstwa;
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro;
- przestępstwa komputerowe;
- przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt;
- udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie;
- zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała;
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi;
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników;
- rasizm i ksenofobia;
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni;
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- oszustwo;
- wymuszenie rozbójnicze;
- podrabianie i piractwo produktów;
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami;
- fałszowanie środków płatniczych;
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu;
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi;
- obrót kradzionymi pojazdami;
- zgwałcenie;
- podpalenie;
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- porwanie statku wodnego lub powietrznego;
- sabotaż.

3. Jeżeli przestępstwo lub przestępstwa wymienione w pkt 1 nie są ujęte w pkt 2 lub jeżeli wyrok i zaświadczenie są przekazywane do państwa członkowskiego, które oświadczyło, że będzie weryfikować podwójną karalność (art. 7 ust. 4 decyzji ramowej), proszę podać pełen opis tego przestępstwa lub przestępstw:

.....

.....

.....

i) Informacje o wyroku skazującym:

1. Proszę wskazać, czy dana osoba stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie:

1. Tak, osoba ta stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie.

2. Nie, osoba ta nie stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie.

3. Jeżeli zaznaczono odpowiedź wskazaną w pkt 2, proszę wskazać, która z poniższych okoliczności zachodzi:

3.1a) osoba ta została wezwana osobiście w dniu ..... (dzień/miesiąc/rok) i tym samym była poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano to orzeczenie, oraz została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się ona na rozprawie;

LUB

3.1b) osoba ta nie została wezwana osobiście, lecz inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie, w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała ona o wyznaczonej rozprawie, oraz została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się ona na rozprawie;

LUB

3.2. wiedząc o wyznaczonej rozprawie, osoba ta udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez nią lub przez państwo do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten faktycznie bronił ją na rozprawie;

LUB

3.3. osobie tej doręczono orzeczenie w dniu ..... (dzień/miesiąc/rok) i wyraźnie pouczone ją o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach osoba ta ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylecia lub zmiany pierwotnego orzeczenia, oraz

osoba ta wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje orzeczenia;

LUB

osoba ta w ustawowym terminie nie wystąpiła o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania.

4. Jeżeli zaznaczono odpowiedź wskazaną w pkt 3.1b), 3.2 lub 3.3 powyżej, proszę podać, w jaki sposób odnośny warunek został spełniony:

.....
 .....

2. Informacje dotyczące długości kary:

2.1. Całkowita długość kary (w dniach): .....

2.2. Całkowity okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą orzeczoną w wydanym wyroku (w dniach):

..... na dzień [.....] (data w formacie: dd-mm-rrrr): .....

2.3. Liczba dni, które należy odjąć od całkowitej długości kary z powodów innych niż te, o których mowa w punkcie 2.2. (np. amnestie, ułaskawienia, skrócenia kary itp. już udzielone w odniesieniu do kary): .....
 na dzień (data w formacie: dd-mm-rrrr): .....

2.4. Data, z którą kończy się odbywanie kary w państwie wydającym:

Nie dotyczy, gdyż skazany przebywa obecnie na wolności;

Skazany jest obecnie pozbawiony wolności i zgodnie z prawem państwa wydającego kara będzie całkowicie odbyta z dniem (podać datę w formacie: dd-mm-rrrr) ⁽²⁾: .....

3. Rodzaj kary:

kara pozbawienia wolności;

inny środek polegający na pozbawieniu wolności (proszę określić):

.....

⁽²⁾ Proszę wpisać datę, z którą kara byłaby całkowicie odbyta (nie uwzględniając możliwości jakiegokolwiek przedterminowego lub warunkowego zwolnienia), jeśli osoba skazana zostałaby w państwie wydającym.

j) Informacje dotyczące przedterminowego lub warunkowego zwolnienia:

- 1. Zgodnie z prawem państwa wydającego osobie skazanej przysługuje prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia po odbyciu:
  - połowy kary;
  - dwóch trzecich kary;
  - innej części kary (proszę podać):
- 2. Właściwy organ państwa wydającego pragnie otrzymać informacje o:
  - mających zastosowanie przepisach prawa państwa wykonującego dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia osoby skazanej;
  - początku i końca okresu przedterminowego lub warunkowego zwolnienia;

k) Stanowisko osoby skazanej:

- 1. Osoba skazana nie mogła zostać wysłuchana, ponieważ już przebywa w państwie wykonującym.
- 2. Osoba skazana przebywa w państwie wydającym i:
  - a) wystąpiła o przekazanie wyroku i zaświadczenia;
    - wyraziła zgodę na przekazanie wyroku i zaświadczenia;
    - nie wyraziła zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia (proszę wskazać podane powody):
.....
  - b) W załączeniu stanowisko osoby skazanej;
    - Stanowisko osoby skazanej zostało już przekazane państwu wykonującemu w dniu (podać datę w formacie dd-mm-rrrr): .....

l) Inne okoliczności istotne dla sprawy (informacja nieobowiązkowa):

.....
.....

m) Informacje końcowe:

Tekst(-y) wyroku(-ów) jest (są) załączony(-e) do niniejszego zaświadczenia (?).

Podpis organu wydającego zaświadczenie lub jego przedstawiciela potwierdzający prawdziwość zawartych w nim danych
.....

Nazwisko i imię: .....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe) .....

Data: .....

Pieczczęć urzędowa (jeżeli dostępna) .....

(?) Właściwy organ państwa wydającego ma obowiązek załączyć wszystkie wyroki związane z daną sprawą, które są niezbędne do uzyskania wszelkich informacji na temat prawomocnego wyroku, który ma być wykonany. Można również dołączyć wszelkie dostępne tłumaczenia wyroku(-ów).

ZAŁĄCZNIK III

POWIADOMIENIE OSOBY SKAZANEJ

Niniejszym powiadamia się Pana/Panią, że ... (nazwa właściwego organu państwa wydającego) podjął decyzję o przekazaniu wyroku ... (nazwa właściwego sądu państwa wydającego) z dnia ... (data ogłoszenia wyroku) ... (sygnatura akt wyroku – jeśli dostępna) do ... (nazwa państwa wykonującego) w celu uznania tego wyroku i wykonania orzeczonej w nim kary, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie decyzję ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej.

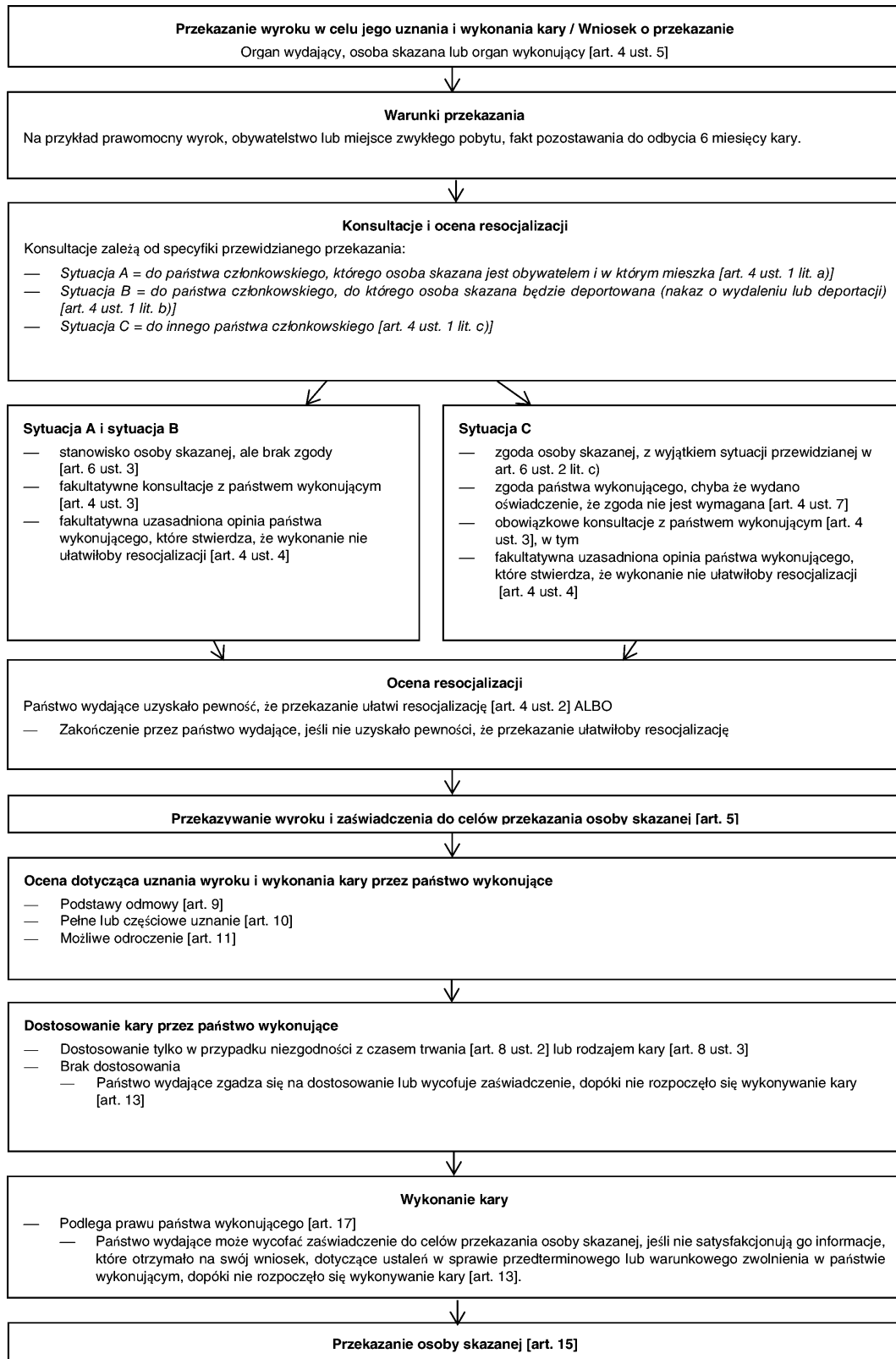
Wykonanie kary jest regulowane prawem ... (nazwa państwa wykonującego). O trybie wykonania wyroku i podejmowanych w związku z nim środkach, łącznie z podstawami przedterminowego lub warunkowego zwolnienia, decydują organy państwa wykonującego.

Właściwy organ ... (nazwa państwa wykonującego) jest zobowiązany do zaliczenia pełnego okresu pozbawienia wolności już odbytego w związku z karą na poczet całkowitego czasu trwania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Właściwy organ ... (nazwa państwa wykonującego) może dostosować orzeczoną karę jedynie wtedy, gdy jest ona niezgodna z prawem tego państwa pod względem czasu trwania lub charakteru. Dostosowana kara nie może spowodować zaostżenia kary orzeczonej w ... (nazwa państwa wydającego) pod względem rodzaju lub czasu trwania.

ZAŁĄCZNIK IV

SCHEMAT DECYZJI RAMOWEJ 2008/909/WSiSW

ZAŁĄCZNIK V

ŹRÓDŁA INFORMACJI

- Informacje dotyczące decyzji ramowej 2008/909/WSiSW przekazane przez Radę UE
<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9618-2014-REV-1/en/pdf>
  - Informacje przekazane przez Europejską Sieć Sądową w sprawach karnych: Wykaz właściwych organów, stan wdrożenia i oświadczenia złożone przez państwa członkowskie w odniesieniu do decyzji ramowej 2008/909/WSiSW
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?l=PL&Id=36>
  - Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z postępów we wdrażaniu przez państwa członkowskie decyzji ramowych 2008/909/WSiSW, 2008/947/WSiSW oraz 2009/829/WSiSW w sprawie wzajemnego uznawania wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, na karę w zawieszeniu albo kary alternatywne, oraz na środki nadzoru stanowiące alternatywę dla tymczasowego aresztowania (COM(2014) 57 final z 5.2.2014)
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libdocumentproperties.aspx?l=PL&Id=1222>
  - Dokument roboczy służb Komisji – tabele „Stan realizacji” i „Oświadczenia” towarzyszące dokumentowi: „Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z postępów we wdrażaniu przez państwa członkowskie decyzji ramowych 2008/909/WSiSW, 2008/947/WSiSW oraz 2009/829/WSiSW w sprawie wzajemnego uznawania wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, na karę w zawieszeniu albo kary alternatywne, oraz na środki nadzoru stanowiące alternatywę dla tymczasowego aresztowania – załącznik do sprawozdania” (SWD(2014) 34 final z 5.2.2014)
  - Sprawozdania i zalecenia grup ekspertów EuroPris dotyczące dyrektywy ramowej 2008/909/WSiSW, w tym „Podręcznik praktyczny EuroPris dotyczący przekazywania osób skazanych” (EuroPris Resource Book on the Transfer of Sentenced Prisoners)
<http://www.euopris.org/>
  - Platforma STEPS 2 Resettlement (wsparcie w zakresie przekazywania kar pozbawienia wolności do wykonania do innych państw członkowskich w celu resocjalizacji osób skazanych) służąca wsparciu skutecznego wykonania decyzji ramowej 2008/909/WSiSW przez badanie i analizę przeszkód natury prawnej i praktycznej, które mogą utrudniać jej wdrożenie i wykonanie we wszystkich państwach członkowskich
<http://steps2.euopris.org/en/>
  - Sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych (FRA) dotyczące decyzji ramowej 2008/909/WSiSW pt. „Zatrzymanie o charakterze karnym i alternatywy: aspekty praw podstawowych w unijnych transferach transgranicznych” (Criminal detention and alternatives: fundamental rights aspects in EU cross-border transfers)
<http://fra.europa.eu/en/publication/2016/criminal-detention-and-alternatives-fundamental-rights-aspects-eu-cross-border>
-

ZAŁĄCZNIK VI

**WYKAZ WYROKÓW TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI DOTYCZĄCYCH DECYZJI RAMOWEJ 2008/909/
WSISW**

C-573/17, Openbaar Ministerie/Daniel Adam Popławski („Popławski II”) (wyrok z dnia 24 czerwca 2019 r.)

C-579/15, Popławski (wyrok z dnia 29 czerwca 2017 r.)

C-582/15, van Vemde (wyrok z dnia 25 stycznia 2017 r.)

C-289/15, Grundza (wyrok z dnia 11 stycznia 2017 r.)

C-554/14, Ognyanov (wyrok z dnia 8 listopada 2016 r.)

Sprawy zawisłe:

C-495/18: wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd republiky (Sąd Najwyższy Republiki Słowackiej) w dniu 30 lipca 2018 r., YX

C-314/18: wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 8 maja 2018 r. – Openbaar Ministerie/SF.

ZAŁĄCZNIK VII

WYKAZ WYROKÓW TRYBUNALU SPRAWIEDLIWOŚCI DOTYCZĄCYCH DECYZJI RAMOWEJ 2002/584

C-573/17, Openbaar Ministerie/Daniel Adam Popławski („Popławski II”) (wyrok z dnia 24 czerwca 2019 r.)

C-514/17, Sut (wyrok z dnia 13 grudnia 2018 r.)

C-327/18 PPU, RO (wyrok z dnia 19 września 2018 r.)

C-220/18 PPU, ML (wyrok z dnia 25 lipca 2018 r.)

C-268/17, AY (wyrok z dnia 25 lipca 2018 r.)

C-367/16, Piotrowski (wyrok z dnia 23 stycznia 2018 r.)

C-404/15 i C-659/15 PPU, Aranyosi i Căldăraru (wyrok z dnia 5 kwietnia 2016 r.)

C-237/15 PPU, Lanigan (wyrok z dnia 16 lipca 2015 r.)

C-168/13 PPU, Jeremy F (wyrok z dnia 30 maja 2013 r.)

C-66/08, Kozłowski (wyrok z dnia 17 lipca 2008 r.)

Sprawy zawisłe:

C-314/18: wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 8 maja 2018 r. – Openbaar Ministerie/SF

C-128/18: wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 16 lutego 2018 r., postępowanie karne przeciwko Dumitruowi-Tudorowi Dorobantuowi

---